Max Sheltman

Čudoviti prizori iz Jezusovega življenja

Janez Krstnik kot Jezusov predhodnik
Življenje in duhovna rast Janeza Krstnika od 20. leta starosti,
Srečanje z Jezusom je ključnega pomena
Smrt Elizabete
Začetek pridiganja

21. zvezek
Prevod: Sara Pavlič

Kazalo vsebina
1. Projekti templjarjev glede Janeza
2. Marija z Jezusom, Jožefom in njegovimi sinovi obišče svojo sestrično Elizabeto
3. Jezus prerokuje o svojem predhodniku
4. Čudež sedmih hlebcev
5. Elizabeta brani Jezusa, vendar je John šokiran. Nebeško kosilo s Sergijem je priredil mladi Jezus
6. Jezus moli in ozdravi Sergijevega vola
7. Janez odide v tempelj, kjer velja: "Molčite in ubogajte" in Samuel mu pomaga
8. Zopet doma, predlog za poroko
9. V tistih dneh je bil on (Janez) poklican k Jezusu na njemu še nepoznane gorske višine. V sanjah z duhom očeta Zacharija
10. Smrt Elizabete
11. Brez matere notranji boj vodi k zmagi
12. Posvetitev od juda Elima! - Začetek pridiganja

1. Projekti templjarjev glede Janeza

1 Ob vznožju zaključnega gorovja se je nahajalo Elizabetino posestvo, ki ga je opravljala s svojim sinom Janezom že približno dvajset let. Utrujena in polna hrepenenja je ta dan Elizabeta pričakovala svojega sina, ki je bil že od ranega jutra od doma, da bi priskrbel hrano in steljo za koze na bližnjih gričih. Sonce se je že nagnilo in z naraščajočim nemirom je pogledovala v smeri od koder se je Janez navadno vračal.
2 “Le kje neki ostaja danes,” pritiska Elizabeta svojo levico na vznemirjeno in razbijajoče srce, “saj se mu vendar ni zgodila kakšna nesreča! O Gospod in Bog, saj ga boš tega vendar obvaroval!”
3 Končno je Janez prispel domov. Težak je bil sveženj, ki ga je nosil na hrbtu. Prisrčno pozdravi mater, ki mu je prihitela nasproti in opazi, da se za njenim veseljem skriva velik nemir, ki jo je že ure dolgo preganjal.

4 ”Mati, ali te je spet skrbelo zame? Ti vendar veš, da Večni in vse ohranjajoči drži svojo zaščitno roko nad nami. Če temu ne bi bilo tako, mati, bi bil današnji dan moj zadnji dan, ker sem imel težko delo s podivjanim volom.
5 Sosed na drugi strani tega hriba, Sergij, je vpregel svojega vola v cizo in je hotel tudi pripraviti hrano na svojem posestvu. Žival se je mirno pasla, ko je nenadoma postala strašno divja, se valjala po tleh in tulila od bolečin in besa.
6 Postal sem pozoren in prišel istočasno tja s Sergijem in videla sva, kako je cel roj čebel čez in čez prekrival to podivjano žival. Hotela sva pomagati, toda ni nama uspelo.
7 Ko je Sergij hotel s travnatim šopom pregnati čebele, so ga napadle in tako je moral pred njimi pobegniti. Kaj naj naredim, sem razmišljal, to žival vendar ne morem prepustiti njeni bedi?
8 Odpel sem si predpasnik s telesa in z vso močjo in hitrostjo mahal po čebelah in končno mi jih je uspelo prepoditi. Medtem pa je vol mojo pomoč vzel za zlo in me napadel. Malo časa sem se lahko branil pred njim, toda v ugodnem trenutku sem skočil na stran in pobegnil.
9 Sergij je od daleč gledal, kako sem tudi jaz pobegnil v zaščito in tako si nisva upala ničesar ukreniti. Šele po več urah se je utrujena in besna žival zopet pomirila in to je bil razlog, da sem te tako dolgo pustil samo.”
10 “Janez, moj sin, misli vedno na to, da imaš še mater. Ti si preveč divji in misliš, da lahko vse prisiliš.” Sinova pripoved je priletno Elizabeto prestrašila. ”Kako pogosto prosim za tvojo zaščito in prosim Boga naj straži nad teboj.”
11 Odgovori Janez z veselo resnostjo: ”Mati, mati, komur Bog naloži dolžnost, tega bo tudi obdržal, meni pa je naložena ta velika dolžnost: skrbeti zate in polepšati tvoje zadnje dni. Kako bi lahko bilo to tudi drugače, saj si mi bila vendar mati in oče obenem! Tvoja dobrota, tvoja ljubezen sta vendar enkratni? Tega tvoj sin ne bo nikoli pozabil; zato mati, ne skrbi preveč, da moje zaupanje v Boga ne bo oslabelo, temveč se okrepilo.”
12 Kmalu je stala običajna borna večerja na mizi, ki je obstajala iz mleka in kruha, ko se je pojavil Sergij s še dvema duhovnikoma .Spoštljivo vsi trije pozdravijo Elizabeto in nato še Janeza. Sergij prične pripovedovati o dogodku na hribu, toda Janez to odkloni: ”Sergij, moji materi sem že vse povedal, ni potrebno, da bi še enkrat opisoval nevarnost v kateri sva se znašla.”
13 Elizabeta hoče nekaj pripomniti. Eden od duhovnikov pa jo prehiti in reče: ”Mati Zaharijeva, zopet sem prišel k tebi s staro prošnjo, daj nam tvojega sina, da ga bomo lahko vzgojili čisto za tempelj. Dolžna si tvojemu pokojnemu možu, da njegovega

edinega sina pustiš vzgojiti za duhovnika. Potem pa je to tudi volja templja, da sina tako vrednega služabnika, kot je bil Zaharija, pustiš stopati po stopinjah njegovega očeta."
14 "Jožef," odvrne tiho, toda odločno Elizabeta, "tvoj trud, tako izgleda, bo tudi zaman, ker se je Janez pred nekaj minutami odločil za svojo mater."
15 Duhovnik, ki se je trdovratno držal svoje zamisli reče: "To je prav in pravično, toda tudi mi te hočemo preskrbeti tako dobro kot zmoremo, zato se ne moreš držati tega izgovora. Mi Janeza neprestano opazujemo in ti moramo povedati: ne more biti v skladu s templjem, da bi tvoj sin živel tako prosto in brez našega vpliva. On je bil posvečen Bogu in templju."
16 Sedaj pa prične govoriti Janez: "Vaše skrbi so ničeve in popolnoma neutemeljene, kajti moja mati mi je do sedaj popolnoma in čisto zadostovala. Vselej kadar sem bil v templju ali sinagogi, nisem slišal nič drugega kot to, kar me je učila moja mati. Vi me hočete popolnoma ločiti od matere, da bi lahko govorili, da vi skrbite za sina in vdovo Zaharijeva.
17 Asur, drugi duhovnik pa reče: "Mladenič, ne pozabi, da mi zastopamo očetovo mesto napram tebi in da moraš biti do nas spoštljiv in poslušen. Že vse predolgo živiš v nekakšni razuzdanosti, ki jo mora biti konec."
18 Reče Elizabeta: "Kaj nameravate? Kaj vam na Janezu ni všeč? Meni je on poslušen, poln otroške ljubezni in hvaležnosti! On je moj sončni žarek v mojih starih letih in v njegovi mladostni svežini mi sveti nasproti vera njegovega očeta. Toda, če bi hotel z vama v tempelj, ga jaz ne bom zadrževala."
19 "Mati," odvrne Janez, "nikoli te ne bom zapustil, dokler boš živela! Vidva, božja služabnika pa poslušajta: raje bi zapustil vero mojih očetov, kot pa zapustil mojo staro, priletno mater. Ravno ona mi je dala to zavest, da vsak čas in vsako uro živim iz dobrote in ljubezni večnega Boga in Stvarnika.
20 Od kar lahko mislim in presojam, se ne zavedam nobenega delovanja moje matere, pred katerim bi se moral sramovati. Če pa primerjam življenje moje matere z vajinim življenjem, nastajajo neskončni dvomi, ki me srečujejo pri tem dan in noč. Vi trdite, da ste zaskrbljeni za mojo vzgojo? To je laž, povedati vama hočem to: jaz sem za vaju preveč odkrit in o vajinih nečistih delih ne morem molčati, zato naj bi bil pred vajinimi očmi vzgajan za duhovnika, ki se popolnoma podreja vašim pogojem."
21 »Moj mladenič," reče Jožef , "kaj vse si ne domišljaš, star si komaj dvajset let, pa bi rad govoril kot nekdo, ki mu je sedemdeset let. Nikoli te ne bomo ločilo od tvoje matere in če hočeta ostati tukaj, naj bo tako. Najina dolžnost pa je, da opominjava! Toda uvideti moraš, da brez poučevanja ne moreš ostati in moraš najino skrb sprejeti

kot dobro ali pa zlo. Tudi tvoj oče nebi drugače ravnal, če bi še živel in ti si še veliko premlad in nezrel, da bi lahko pravilno mislil in sodil. Vsekakor izvršuješ svoje dolžnosti in se ne bojiš nobene nevarnosti, kot nama je poročal brat Sergij, toda najlepše in najboljše je vendar to, da si poslušen!"
22 "Ne spominjajte me na to," odvrne Janez," vi veste, kako gori moje srce od hrepenenja, da bi lahko služil Bogu! Toda, ali služba moji materi ni božja služba? Zahvaliti se vama hočem s svojim življenjem, če mi dasta, kar je potrebno za zvesto Bogu predano pamet, vendar ne zahtevajta, da bi se zadovoljil z drobtinicami.
23 Glejta mojo mater, ona mi je vzgled (vzor); pustita mi, da ta vzor ostane, da ne bom izgubil spoštovanja pred vama."
24 Tu ponudi Jožef Janezu roko in reče: "Moj sin, ostani otroško in zvesto vdan tvoji materi; uvidevam, da mi na tej zamišljeni poti ne bomo prispeli do cilja. Vendar nekaj zahtevam od tebe: spoštuj tempelj in njegove služabnike, kajti to je božji izdelek! Ne glej po strani na tiste, ki po tvojem mišljenju ne živijo po pravem redu. Tako te hočem blagosloviti in te priporočiti pravemu božjemu varstvu."
25 Oba duhovnika se poslovita s splošnim blagoslovnim pozdravom, toda Sergij je še ostal. Prekinjeno večerjo so použili. Tudi Sergij je vzel malo kruha in požirek mleka. ¨Rad bi z vama govoril," reče Sergij čez nekaj časa, "kajti današnji dan mi je dal povod za to.
26 Mati Elizabeta, ti veš koliko zahvale sem ti še dolžan, ker si moji ženi v vseh njenih težkih urah tako nesebično pomagala. Tvoj sin Janez naj vendar gre v tempelj, kjer ga bodo vzgojili za duhovnika. Zelo radi in z velikim veseljem bi te sprejeli v mojo hišo in jaz bi ti lahko povrnil nekaj velikega dolga.
27 Tvoj mož je bil duhovnik, jaz ga nisem poznal, toda če je stal v takšni veri kot ti, si dolžna to tvojemu Bogu, da tudi tvojemu sinu dovoliš, da postane duhovnik. Ti sama si me učila spoznavati Boga in tudi jaz se priznavam za Njega, zahvaljujoč tvoji ljubezni in tvojemu velikemu trudu. Sedaj bi se rad zahvalil Bogu s tem, da bi omogočil tvojemu sinu, da bi lahko odšel v tempelj. Ti bi prišla k nam in jaz bi pustil tvoje malo posestvo najbolje oskrbeti, tako, da bi še vedno ostalo vzdrževano za tvojega sina. Vsak čas bi se lahko vrnil nazaj, če bi ga hrepenenje po tebi in domovini k temu priganjalo."
28 Reče Janez: "Ti plemeniti prijatelj! Tvoja ljubezen in tvoja ponudba sta kot izliv hladilne vode pri veliki vročini in jaz se ti iz vsega srca zahvaljujem za to. Toda mater jaz ne morem zapustiti, kdo ve kaj hoče Jehova? In tako dolgo dokler Njegova volja še ni razodeta, ostanem tukaj. Sigurno si želim postati duhovnik, toda duhovnik po materinem načinu.

29 Razume me pravilno, ali ni mati modrejša kot duhovnik in ali je mati kdaj koli ostala dolžna pojasnila? Tu je več kot tempelj, tukaj je Bog."
30 "Janez," reče Sergij, "ti pretiravaš. To vsekakor ni volja tvoje matere, če ti tempelj odklanjaš. Veljalo bi razmisliti: Kaj boš hotel delati, če bi tvoja mati sledila tvojemu očetu v grob? Ne zaigraj si naklonjenosti templja. Naredi preizkus; če te življenje v njem ne bo zadovoljilo, se vendar lahko vrneš nazaj v tvojo očetovo hišo in jaz bi te rad ščitil po najboljših močeh.
31 "Tvoj predlog bi bil za razmisliti," odgovori Janez, pusti mi čas, da pridem na čisto."
32 "Potem je dobro, moj Janez: Jaz bom čakal, dokler ne boš prišel sam," odgovori Sergij, "kajti do sedaj si še vedno držal besedo."
33 Nato se je Sergij še kratek čas pogovarjal z Elizabeto, potem pa se je poslovil. Elizabeta in njen sin pa sta odšla k počitku, brez da bi o vsem tem še enkrat spregovorila.
34 Janez ni mogel zaspati, temveč se je dvignil in pokleknil na tla in se v molitvi boril za jasnost. Toda njegovo srce ostaja nemo, njegove misli pa postajajo vedno bolj vznemirjene. Končno ga premaga utrujenost in zaspi v kotu, kjer je molil.
35 Zgodaj zjutraj se Elizabeta dvigne iz svojega ležišča in hoče opraviti svojo pobožnost. Tedaj pa opazi spečega sina. Previdno ga prebudi in ga spremlja v njegovo sobo, brez, da bi spregovorila kakšno besedo. Ona je vedela, da se je, kot nekoč Jakob, v molitvi boril z Bogom. Sedaj je imela ona zopet vzrok govoriti z Bogom in Mu razodeti vse svoje hrepenenje, da bi Janez postal pravi in zvesti Božji služabnik!
36 V sobi je postajalo svetleje in svetleje in, ko jo je dosegel prvi sončni žarek, je našla odgovor v sebi: "Tvoj sin je (izbran) izvoljen za službo za večno Božje kraljestvo." Tedaj se zahvali v jasnem veselju svojemu Bogu in Gospodu in obljublja večno zvestobo.
37 Še predno je stal na mizi zajtrk; mleko in kruh, pride Janez, smehljaje pozdravi svojo mater in jo prosi za blagoslov za prihajajoči dan.
38 Praznično je bilo v sobi, ko Elizabeta spregovori: "V imenu najinega večnega Boga ti izročam Njegov blagoslov, da bi te obvaroval pred veliko preizkušnjo in bi spoznal: Da ti lahko živiš in delaš samo iz Njegovih moči. Bog s teboj in ti z Bogom! Amen!
39 Tako se je pričel dan. Janez ne pozna nobenega počitka. Njegove oči vidijo vse, kjer kaj manjka. Na kosilo bi pozabil če ga mati ne bi opomnila.
40 In tako gre dan za dnem.
41 Elizabeta pozna svojega sina; toda kar on nosi v sebi, mora sam razrešiti, tuja

pomoč zanj ne velja.

2. Marija z Jezusom, Jožefom in njegovimi sinovi obišče svojo sestrično Elizabeto

1 Bilo je nekega dne sredi tedna, ko nepričakovano pride Marija iz Nazareta s svojima dvema sinovoma, Jakobom in Jezusom.
2 Stari Jožef je s svojimi sinovi prevzel neko delo v okolici. Ta priložnost je bila izkoriščena za obisk Elizabete in njenega sina.
3 Pretekla so že leta, odkar sta se enkrat (srečali) videli, ker je bilo za Jožefa preveč utrudljivo, da bi se redno po pravilih videvali. Tudi tokrat je on ostal na kraju svojega dela in je poslal samo Marijo in oba najmlajša k Elizabeti.
4 Kako veliko je bilo veselje na obeh straneh, na katero pa naj bi kmalu padla senca. Jezus je bil nenavadno molčeč in je na vprašanja samo na kratko odgovarjal. Enkrat je celo zapustil sobo. Jakob namigne Janezu, naj pride k njemu in ga prosi: ”Pridi, midva Jezusa ne bova pustila samega. On nam vsem v zadnjem času povzroča veliko skrbi.”
5 Tako gresta oba za Jezusom.
6 Elizabeta je bila prizadeta; v svoji občutljivosti čuti, da nekaj ni v redu, zato vpraša Marijo: ”Kaj je z Jezusom, tvojim sinom?”
7 Tu prične Marija jokati. Svojo glavo položi na Elizabetine prsi in reče: ”Ko bi ti vedela kako trmast je On postal v zadnjih mesecih. Če pridejo k meni deklice, da bi se učile štrikanja in ročnega dela, On zapusti sobo. Če se smejimo ali šalimo, pogleda vse z velikimi očmi, strese z glavo in odide od nas. Edino Bog ve kam gre! Da bi kakšno besedo zvedeli od Njega ni mogoče.
8 Če mu stari oče Jožef da kakšno pojasnilo ali drugim sinovom, On navadno da razumeti, da to že zdavnaj ve. Mi bi ga radi dali za kakšnega rabija (učitelja), tedaj pa reče: ”Tedaj sem pa rajši pri divjih živalih v gorah!¨ Kratko in dobro, jaz sem že skoraj na koncu svojih moči.”
9 Tu pa reče Elizabeta: ”Moja hčerka Marija, kako prideš do tega, da hočeš obupati? Ali ste milosti in vodenja večnega Gospoda in Boga pozabili? Ravno zato, ker se vaša upanja glede Jezusa niso izpolnila, si strta in brez opore. Kako pa prenaša to Jožef, tvoj mož?
10 Nikoli in nikdar ne bom pozabila, kako si ti, še skoraj otrok, prišla k meni in je otrok pod mojim srcem rekel: ”Hitro odpri, mati mojega Gospoda želi vstopiti!¨ Glej, leta so mi prinesla starost, toda mojo vero v Boga pomlajujejo. Tudi jaz imam skrbi glede Janeza, tempelj ga želi za duhovnika, že zaradi njegovega očeta, toda Janez noče,

jaz sem mu vse. Pri tem pa poseduje lastno voljo, ki jo lahko samo z najnežnejšo ljubeznijo usmerjam. Dopusti, da ti še nekaj povem: Me matere ljubimo preveč enostransko, zato mora Jehova stražiti in naročati svojim služabnikom, da so čuvaji nad duhom, ki osrečuje naše sinove. Jaz bi ga rada dala v tempelj."
11 Marija: "Mati, za Jezusa bi bila največja nesreča, če bi prišel v tempelj! Kajti Njegova molčečnost je ravno zastrašujoča; če pa govori, je to v času, ko se najmanj potrebuje in kar On govori se zavrta globoko v dušo. Toženje starega Jožefa mi stiska včasih rane na srcu. Le kaj bo iz tega nastalo?"
12 "Počakati, mirno počakati, moja hčerka," reče Elizabeta. "Bog živi in je še zaščitnik v Izraelu. On pozna svoje in drži zvestobo svojim zvestim. Moje molitve so uslišane in jaz sigurno vem, da je moj sin izvoljen za službo za Božje kraljestvo!"
13 "O, moja mati, tu bi te pa Jezus vprašal: ¨Za kakšno božjo službo je on izvoljen?¨ In še nadalje bi ti rekel: ¨Kar ti veruješ, je res dobro, toda samo skozi tvojo vero tvoj sin še dolgo ni delavec za Božje kraljestvo.¨ Tako je vedno, nikoli ni prav in ves moj trud izgleda da je zaman."
14 "Hčerka, ne godrnjaj! Do sedaj je še vsaka preizkušnja in trpljenje našla svoj konec in čudovito razrešenje."
15 Tu pa prideta Jakob in Janez zopet nazaj in Jakob reče Mariji: "Vidiš, kako pravilno sem slutil! Jezus je rajši sam, kot da bi dalje ostal v vajinem delavniku; ko bo prišel čas Zanj, bo prišel sam od sebe."
16 "Kje pa je Jezus?" vpraša Elizabeta. Tedaj odgovori Janez: "Zunaj pri potoku in gleda, kako se sončijo male ribice. On je rekel takoj ko sva prišla: "Če sta prišla po Mene, sta prišla zaman. Meni je pri nemih ribah lepše kot v sobi, kjer se jeziki brusijo in življenje v srcih utesnjujejo¨.
17 Vprašal sem ga: ¨Kako to misliš? Jaz te ne razumem, sploh pa, ko sva se tako razveselila nad vašim redkim obiskom, nima tvoje obnašanje nobenega načina.¨
18 Tu pa mi odgovori Jezus: "Janez, tebe ja ne zanima Moje obnašanje, ker Jaz sam prevzemam vsako odgovornost nad Mojim početjem in hočem biti svoj lasten Gospod nad Seboj. Za tebe bi bilo veliko pomembnejše, če bi si enako kot Jaz, bil na jasnem o tvojem notranjem oblikovanju in tvojem življenjskem temelju. Pojdita domov in Me pustita samega."
19 Tako sva pustila Jezusa samega. Vprašam te mati, kaj rečeš na to?"
20 "Otrok," odgovori Elizabeta, "kaj naj rečem kot samo: Jezus mora imeti vzrok za to; kajti da bi nam pripravljal skrbi, tega sigurno ne dela. Jehova naj nas razsvetli, da bi se naučili razumeti Jezusa!"
21 "Mati," reče Janez ,"to pa zveni, kot da bi Jezusa podpirala pri Njegovem

gledanju? Mene bi rada videla v templju in me pustila vzgajati po neki shemi, ki je ravno nasprotje tistemu, kar hoče Jezus."
22 "Pomiri se," nežno odgovori Elizabeta," ti tudi nisi Jezus! Jaz čutim, On je predviden za večje in bo nekoč vladal, kot Gospod nad velikim.
23 Kjer angeli oznanjajo Njegov prihod in Jehova nad njim posebno straži, mi Njegovega razvoja ne smemo ovirati, temveč moramo pomagati napredovati, da bomo ostali prosti pred očitanjem, da smo ovirali Božje cilje."
24 V tem trenutku vstopi Jezus skozi vrata in reče: "Sedaj pa lahko zopet ostanem med vami, ker so tla na katerih si mi nahajamo, očiščena. Tebi Elizabeta pa še rečem: S svojimi besedami si okrepila mojo dušo in nekoč boš izvedela, kako veliko delo si storila za Mene."
25 Reče Elizabeta :"Jezus! Jaz Ti verjamem, vendar povej sam, kako lahko to s Tvojo otroško hvaležnostjo združiš če svojim staršem pripravljaš tako neizrečeno žalost? Oni te ljubijo nad vse mere in si tega ne zaslužijo."
26 Odgovori Jezus: " Človek, ki spozna svojo nalogo, ki jo mora izpolniti in jo izpolni zaradi tistega, ki ga je za to poklical, ve, da za izpolnitev naloge dobi s seboj na pot tudi sredstvo!
27 Seveda pa sredstva ne ležijo odkrita pred očmi vseh, temveč so položena v globino naših duš! Tisti v nas prebivajoči Duh iz Praduha hrepeneče čaka tisti trenutek, ko bo lahko njegovemu nosilcu razodel vse skrivnosti njegovega notranjega življenja!
28 Če se je sedaj človek v tišini svojega srca naučil tem razodetjem lastnega duha iz Boga v vsem redu prisluhniti, bo tudi spoznal sredstvo, ki mu ga je dal njegov Bog in Stvarnik. Če nato spozna milost in verjame resnicam, ki so nastale v njem, vidi potem samo še cilj.
29 Jaz nisem tu, da bi prinašal žalost, temveč, da bi žalost postavil na stopnjo, ki bi to posvetila! Tisočkrat globje leži ta žalost v Meni in Jaz moram to nositi čisto sam, ker se ni še nihče našel, ki bi to z Menoj delil. Imeti vsaj enega pomočnika, ki bi Me ščitil, če bi hotel biti slaboten, bi bila zame radost in blaženost; toda tudi to sem se naučil, da se moram temu odpovedati, ker vem: to se ne sme zgoditi, ker Moj v Meni bivajoči duh iz Boga se mora šele povezati s Praduhom, ki napolnjuje vse vesolje. Zato Me razumite in Me ne zadržujte."
30 "Veliki in večni Bog," zakliče osuplo Elizabeta, "le kdo Ti je te ideje vsadil v glavo? Tega ni še noben prerok ali pomožni služabnik Jehove izjavljal. Ali ne pomisliš, ljubi Jezus, da se boš do neskončnosti izgubil? Ali ti obljube in milosti večnega Boga ne zadostujejo? Izpolni svojo dolžnost in ostani na tleh pristne naravnosti."

31 Jezus: ”Prav zato, ker to hočem in moram, moram hoditi po Svoji poti drugače bi izgubil. Čim prej se bom počutil čisto eno z večnim Bogom in bolj voljno, ko bom svojo voljo podredil čisto sveti volji Boga, bom našel sam Sebe in potem ne bo več ničesar tujega v Meni. Če pa hočete vedeti, od kot Mi prihaja to vedenje, vam lahko rečem: To sem našel v Sebi samem in nihče ni bil Moj svetovalec. Ja, še več vam povem: Moje življenje Meni ni nič in rad bom to žrtvoval za ideje, ker je izpolnitev Mojih nalog življenje vseh ljudi.”
32 “Prenehaj Jezus,” reče sedaj Elizabeta, ”mene je strah pred Tvojim govorjenjem in ,če Te pogledam, se prestrašim Tvoje resnosti. Se je to že kdaj zgodilo v zgodovini Izraela, da bi se en mladi mož kot ti, v svoje ideje tako utekel?
33 Jaz sem postala stara in siva in leta so utrudila moje telo, toda do danes sem se vedno zadovoljila s tem, kar mi je nudil Jehova po svojih služabnikih. In kar je najlepše, jaz sem se vedno počutila dobro zavarovano ob zaščiti večnega Boga.”
34 Reče Jezus: ”Elizabeta, zelo oddaljena je Meni misel, da bi tebe (naredil) spremenil v drugačno voljo in verovanje; toda vedno znova se dokazuje, kako malo ti poznaš Boga! Res stojiš v zvestobi in svetem spoštovanju s tvojim Bogom v povezavi in si ne upaš z nobeno mislijo dalje, kot ti to predpisuje postava, toda povej Mi: Zakaj upate in pričakujete enega Rešitelja ali Mesija? Samo zaradi vzgojne šibe Rimljanov to ne more biti, ker je bilo to pričakovanje že dolgo pred zasedbo Rimljanov v srcih vseh pristnih Judov.

3. Jezus prerokuje svojega predhodnika

1 Le kaj bi rekla, če bi ti nekdo rekel, da je tvoj sin poklican za uravnavanje poti prihajajočemu Rešitelju? Bi ti skrbela in se žalostila, ko bi se pripravljal na svojo novo nalogo? Nisem te kar tako vprašal v prisotnosti tvojega sina Janeza.”
2 “Ljubi Jezus,” odvrne Elizabeta, ”pred ostrino Tvojih misli moram molčati; jaz sem žena in sem navajena molčanja, če pa Bog potrebuje Janeza, ima on moj materin blagoslov. To bi bila za mene največja sreča, vedeti, da je moj sin popolnoma v službi Boga. Vendar nič več o tem. Poskrbeti moram za večerjo in ti hčerka, mi boš vendar pomagala, ker bo prišel tudi Jožef s svojimi sinovi.”
3 Sedaj so ti trije ostali sami. Janez je nemiren. Končno reče: ”Brata, kakšno življenje vodite vi v Nazaretu? Ti, Jakob, si zaskrbljen in Ti, Jezus, živiš v nekem prizadevanju (vnemi) do katerega sem jaz ravnodušen. Saj imate vendar vaš zaslužek pri rokodelstvu za sproti, čemur pa naj bi jaz šel v tempeljsko šolo. Zakaj niste zadovoljni? Jaz sam imam samo eno željo: Kolikor bi bilo mogoče zadovoljiti svojo mater.”

4 Molče je Jakob pogledal svojega brata in nato rekel Jezusu: ”Vidiš že spet! Povsod isto govorjenje, povsod iste zahteve.”
5 Odgovori Jezus čisto pohlevno: ”Jakob in Janez, ali je res tako težko, samo enkrat Me popolnoma razumeti? Ali nočeta enkrat poskusiti to starinsko in privzgojeno položiti čisto na stran in se postaviti na tla, na katerih stojim Jaz?”
6 Reče Jakob: ”Moj brat! Ko takole govoriš z menoj, sem popolnoma tvoj in grem, če bi bilo potrebno za Tebe v (ogenj) smrt. Ko pa vidim očeta in mater, da se žalostita, bi rad tudi njima pomagal in potem sem proti Tebi. Resnično, to za mene ni lahko: Tukaj oče in mati - in tam si Ti!”
7 Reče Jezus: ”Ostani tam, kamor te vleče tvoja ljubezen, Moj brat Jakob, toda potrudi se dalje, da boš Mene popolnoma razumel.”
8 Janezu pa reče dalje: ”Ti pa, Janez, si smel danes gledati globje in si doživel vpogled, ki ti bo sigurno zadostoval za blagoslov. Kot si že slišal, gre tu za zedinjenje Mojega lastnega duha s pravečnim Božjim Duhom; kajti brez tega Jaz ne morem rešiti Meni postavljene naloge. Sedaj ni vprašanje, kdaj in kako bom jaz to zedinjenje dosegel, temveč ali sploh verjameš, da je to mogoče? Ravno tebi postavljam Jaz to vprašanje, kajti midva spadava skupaj, da bi skupno ustvarila delo, ki bo Zemlji in njenim prebivalcem za večno obstoječo vrednost in blagoslov! Glej, ti veš kdo sem Jaz, poznaš Moje skrivnostno rojstvo od tvoje matere dovolj dobro, pa vendar nimaš zahteve, da bi Me popolnoma spoznal?
9 Pojdi z nami v Nazaret in ostani nekaj časa pri nas, za tebe bi bilo to bolje, če bi bil v Moji bližini, kot v templju pri božjih služabnikih, ki to hočejo biti.” Premišljeno se Janez nasmehne in reče: ”Jezus, tvojo željo je meni nemogoče izpolniti, ker si ne morem predstavljati zakaj in čemu.
10 To kar mi ti govoriš o Tvojih nalogah, mi bo ostalo vedno nekaj tujega. Meni popolnoma zadostuje, če bom stopal po stopinjah mojega pokojnega očeta in bom raje sprejel posledice pouka od duhovnikov, ki me bodo poučevali! Kar Ti pripovedueš o zedinjenju Tvojega duha z božjim duhom ,je za mene vse preveč visoko. Potem stojim na tem stališču, da popolnoma zadostim svoji otroški dolžnosti, katere izvrševanje me sedaj čisto izpolnjuje!
11 Jezus, lahko mi verjameš, moral bi se do smrti sramovati, če bi si moral reči: Da sem edinega človeka, ki me nad vse mere ljubi - in to je moja mati - zapustil in odšel za svojimi lastnimi željami! Jaz Ti nočem ničesar očitati, toda Tvoja mati je zaradi Tebe nesrečna!”
12 “Ja, ti imaš prav, ti moram priznati,” odgovori Sedaj Jezus, ”ker ti presojaš človeško in po pojmovanju tega sveta. Če pa bi se lahko vživel v Mojo ljubezen in

Moje hrepenenje, sploh v cel krog Mojih nalog Mojega notranjega sveta, ti teh besed Meni ne bi govoril. Nočem ti delati očitkov, ker drugega ti ne veš, toda ljubi Janez, ali si ti razmislil, kaj pravzaprav hočeš?
13 K templarjem bi šel rad v šolo? Zakaj ne k Meni? Glej, tempelj zastopa besedo, Jaz pa Duha. Tam ti ne bodo mogli dati potrdila o večnem in resničnem Božjem življenjem, ker je Božja beseda postala zakon. Jaz pa dnevno doživljam o večnem resničnem Božjem življenju, ker nad vsem zakonom stoji Tisti, ki je življenje.
14 Če pa Jaz to življenje spoznam in ga v sebi doživim, kar Me vedno bolj podžiga, ne popustiti, temveč se vedno bolj intenzivno oprijemati, potrebujem potem še kakšno drugo šolo?
15 Janez, zapomni si za vse večne čase :**Nikoli te ne bo življenje zgrabilo, če ga ne boš z vso vnemo iskal! Ko pa te bo življenje iz Boga zgrabilo, potem boš to težko kdaj izgubil. Kdor pa služi zakonu, bo plačan po zakonu in večinoma je konec nezadovoljiv. Kdor pa življenju služi z življenjem, ima življenje in vse bo življenje!**"
16 "Prenehaj Jezus," zakliče Janez osuplo, "to lahko razume kdor hoče. S tem Tvojim hotenjem in željami boš pridobil malo veselja. Če Jaz tebe tudi ne razumem in pomen Tvojim besed ne morem dojeti, eno pa vseeno vem od danes: Ti si sanjač, zanesenjak in Te je treba pustiti, da odideš!
17 Veseli se z nami, ker se lahko vidimo in govorimo, toda s Tvojimi cilji ostani v Nazaretu, tam so Tvojih sanj in fantazij že navajeni. Mene vedno jezi takšen človek, ki verjame, da živi v nebesih, na zemlji pa pozablja na dolžnosti do bližnjega. Ti mi lahko govoriš še toliko o visokih nalogah in velikih ciljih, pa mene vseeno ne boš ogrel, ker je moj cilj in moja naloga izpolnjevanje dolžnosti, zunanje izpolnjevanje dolžnosti je, kajti (zakaj) najvišje izpolnjevanje je tudi izpolnitev najvišjega zakona."
18 Jezus dolgo gleda Janeza, nato Jakoba in reče: "Naša izmenjava naj se ne sprevrže v svojeglavost, ker naša mišljenja in nazori še niso nobeno življenje. Sedaj pa naj resničnost nastopi v pojavu in vsak naj gleda, kako daleč je dozorel in pripravljen. Pred nami ležijo še življenje, naloge in cilj. Za dosego vsega tega pa je mogoče samo skozi najtršo in neupogljivo voljo. Tako pojdimo vsak svojo pot, Jaz bom in moram iti po svoji. Vendar pred ciljem, brat Janez, se zopet dobimo!"
19 Žene v kuhinji so dobro slišale, kaj so ti trije mladi možje govorili, niso pa si upale vstopiti k njim v sobo, ker je bil njihov razgovor preveč resen in pomemben. Sedaj pa verjameta, da je nastopil pravi trenutek.
20 Tako vstopi Elizabeta k njim in reče: "Ste zdaj gotovi z vašim razgovorom? Ste ostali zedinjeni? Kajti ti Janez, si to počel kot bi govoril stotim.

21 ”Tako hudo tudi ni bilo,” odgovori Janez, ”toda z Jezusom nimaš opravka s stotimi temveč s tisočimi.” On nosi v sebi voljo in moč, da bi si želel imeti samo en del od tega!”
22 Reče Elizabeta Jezusu: ”Ti se lahko veseliš, če te Janez hvali; kajti kaj takega se od njega sliši zelo redko, toda toliko pogostejša je njegova graja.”
23 “Pusti to, je že dobro mati Elizabeta,” reče Jezus,” vse potrebuje svoj čas. Tako kot potrebuje priprava tvoje večerje svoj čas, predno pride na mizo, tako potrebuje tudi vsak notranji razvoj svoj čas predno lahko z uspehom nastopi.

4. Čudež sedmih hlebcev

1 Kar si ti dosegla v tvojem zemeljskem življenju je posledica tvojega prepričanja, tvoje predanosti Bogu in si si lahko vse izprosila! Lahko pa tudi verjameš, da obstajajo ljudje, ki v sebi občutijo, gledajo in doživijo, da so poklicani za dejanja. Da ti bom to dokazal ti rečem: Pojdi v tvojo kuhinjo in doživi na zunaj, kar Jaz doživljam navznoter!”
2 Brez, da bi odvrnila eno besedo, gredo Elizabeta in Marija v kuhinjo in obstaneta od začudenja pri pripravljeni mizi: Elizabeta je spekla sedem majhnih kruhkov, ti pa so postali sedemkrat večji, brez kakršnegakoli sodelovanja.
3 ”Kaj se je zgodilo in le kako je to mogoče?” zakliče. ”So zopet napočili Elijevi časi?¨¸
4 Reče Marija: ”Mati Elizabeta, to je storil Jezus, kot že vedno, kadar nismo več vedeli kaj naj počnemo z Njim, se je karkoli velikega pojavilo tako, da smo morali naše misli in govore obrniti na to novo doživetje. Toda, da bi zvedeli zakaj in čemu, to pa nam ni bilo mogoče.”
5 “Mi moramo govoriti z Jezusom,” odgovori sedaj Elizabeta. ¨Zakaj hoditi po ovinkih, če je mogoče naravnost?”
6 Stoječ pri odprtih vratih reče ona: ”Janez, pridi in poglej, kaj nam je Bog naredil. Sedem majhnih kruhkov sem spekla, sedaj pa so najmanj sedemkrat večji! Kaj rečeš ti na to?¨
7 Janez pogleda v kuhinjo in reče smehljaje: ”Mati, ne povečuj, ti si spekla tako veliko, oni so samo izpadli večji kot navadno in ti sedaj tako misliš na en čudež.”
8 Elizabeta opomni Janeza: ”Ali si pozabil, kaj mi je rekel Jezus? Pojdi v kuhinjo in doživi na zunaj, kar Jaz doživljam v sebi. Hočeš temu nasproti, kar se je zgodilo, biti brezbrižen? Tu nam je Bog dopustil doživeti veliko znamenje kot Eliju.”
9 Obrnivši se proti Jezusu reče ona: ”Jezus! Ti nam lahko daš pravo luč o tem čudežnem znamenju, kajti Ti si vedel o tem, še predno sem jaz videla; zato tudi Tvoj

klic: Pojdi v kuhinjo!”
10 Odgovori Jezus: ”Mati Elizabeta! Kako pride do tega, da se ti zdita Božja vsemogočnost in dobrota tako skrivnostna? Ker iščeš razumevanje z Menoj, tako poslušaj: Tvoja ljubezen je tako dobro dela Mojemu srcu; bilo Mi je, kot bi počival na tvojem srcu. Tu zakličem v Meni, k večni Božji ljubezni, katero tako živo občutim in jo prosim za moč, da bi tebe razveselil. V tem trenutku je bila tudi Moja prošnja izpolnjena in videl sem tvoje blagoslovljene kruhe. Jaz sem verjel temu, kar sem videl in doživel v Sebi in tako veš zdaj vse ostalo.”
11 Odgovori Elizabeta: ”Jezus, jaz nočem pritiskati, da bi mi še več povedal; kajti Ti imaš vzrok zato, ki ga ne boš razodel. Toda nekaj Ti povem: Če bi bila jaz tako mlada kot si Ti, nikoli Te ne bi izgubila iz mojih oči in bi pozabila, da sem žena, kajti v Tebi je več kot Mojzes in Elija.”
12 Tu pa se pojavi sedaj še Jožef s svojimi drugimi sinovi in prosi za stanovanje. Vse je bilo živo in šele pri večerji pove Elizabeta možem o velikem čudežu kruha. Jezus k vsemu molči.
13 Vsem je tako dobro prijala ta preprosta jed, kruh in mleko; in po večerji je bilo veliko pripovedovanja med Elizabeto in Jožefom.
14 Jožefovi sinovi so bili veseli, da so si lahko poiskali ležišča, ki jim jih je pripravil Janez in tako se je zgodilo, da se niso več veliko pogovarjali.
15 Predno pa si je Jožef poiskal ležišče reče Elizabeti: ”Z Jezusom najbolje shajamo, če mu ničesar ne branimo; toda naš lastni razum in vsa naša volja temu silno nasprotujeta. Jaz Mu lahko stokrat očitam, to ni prav od Tebe, pa mi devetindevetdesetkrat da prav, da mi potem stotič potegne tla pod nogami. Tako stojim potem tu s svojim dvomom v prsih.”
16 “Jožef, midva sva postala stara in bova kmalu odšla k našim očetom, zato midva mladino ne razumeva več dobro. Tebi pa še zagotavljam: V Jezusu obiskuje Bog svoj narod doma; tu je več kot Mojzes in Elija. On je kot Mihael, ki čaka na svoj čas, da bi dvignil razbeljeni meč proti sovražnikom Boga. Vdaj se v Božjo voljo! Jaz verujem v naloge našega Jezusa.”
17 “Je že dobro,” reče Jožef,” nihče ne pozna bremena ki ga jaz nosim. Da se še nisem zlomil in padel, se poleg Boga zahvaljujem Mariji, moji ženi. Kako pa bo ona to prenašala, ko mene več ne bo - je pa nova skrb. Naj Bog pomaga in Njegova dobrota in skrb naj odvrne, kar je za nas zlo.”
18 Tako gremo k počitku.-
19 Počivajoč na bornem ležišču, hitro mine noč in pri prvem svitu porajajočega dneva pripravlja Elizabeta zajtrk - mlečno juho in kruh. Kot edina ni spala! Pred njenimi očmi

stoji Jezus z globoko resnim pogledom v Njegovih svetlih očeh. In ona neprestano blagoslavlja tega pred njenimi duhovnimi očmi stoječega Jezusa.
20 Kmalu vstanejo tudi sinovi in Janez. Zahvalna pesem za dom iz njihovih ustnic. In tako je bil posvečen novi dan.
21 Stari Jožef je bil pretresen od te harmonije in glasno moli: ”Veliki Bog in pravečni stvarnik, pojoč pričenjamo ta dan, ki si nam ga v Tvoji večni dobroti podaril. Ne dopusti, da bi pozabili, da smo ti dolžni prinesti hvalo in daj nam vsem za naše delo in početje Tvoj blagoslov. Blagoslovi to hišo in vse, ki vstopajo in izstopajo, da bi Tvoje delo ostalo in pričevalo o Tebi. Amen.” Tako blagoslovi sedaj Jožef hrano in mirno so končali z zajtrkom. Brez veliko govorjenja odidejo vsi razen Marije na svoja delovna mesta, ker so nameravali ta dan končati z delom.
22 Toda Janez ni našel miru, vedno znova ga je vleklo k Mariji in ona je čutila, da Janez nosi nekaj na srcu.
23 Ko sta Marija in Elizabeta počistila kuhinjo in dnevno sobo, pride Janez in prijazno, skoraj ponižno pozdravi.
24 Prisrčno Marija vrne pozdrav in reče: ”Janez, ti nisi prost, kaj teži tvojo dušo in kaj zatemnjuje tvojega duha? Če to leži na meni, bi ti rada pomagala.
25 ”Reče Janez: ”Kako bi mi lahko pomagala, ko pa sama potrebuješ pomoč, kajti mene tišči in skrbi isto kot tebe, namreč Jezus. Ti ga moraš vendar poznati. On je vendar tvoj sin.”
26 “Janez,” odgovori Marija, ”stvar, ki tebe stiska leži drugje, kot pri meni; kajti mi se dnevno družimo z Jezusom medtem, ko ga ti skoraj ne vidiš in tudi nočeš videti. Mi se lahko samo v načinu, kako On sledi Svojemu cilju ne strinjamo z Njim, kajti jaz ti lahko zagotovim, da ne more biti nikjer bolj poslušnega in voljnega sina, kot je moj. Ti si slišal včeraj za njegove naloge, ki jih mora razrešiti! Mi smo od tega kot izločeni medtem, ko On poskuša pridobiti tebe. On od nas zahteva samo razumevanje, od tebe pa pomoč! Več pa ti jaz ne morem povedati, ker je to za tebe več kot dovolj.”
27 Janez pristopi čisto blizu k Mariji in reče: ”Kako zvenijo tvoje besede? Sedaj tudi ti Jezusa zagovarjaš? In zakaj je On ravno mene izbral, naj grem z Njim; Veš Marija, s sanjači in fantasti ne morem iti; Moja naravnost in moj razum se temu upirata. Kar sem včeraj slišal od Njega, je lahko dobro in lepo, toda to gre pri enem ušesu noter in pri drugem zopet ven.
28 ”Reče Marija: ”Janez, zakaj goljufaš sam sebe in hočeš izključiti Tistega, ki išče tvoje srce? Če Jezusa imenuješ za sanjača in fantasta, si v veliki zmoti; kajti prav Njegova naravnost, Njegova temeljitost in predvsem Njegovo stremljenje, ja pohlep bi rada temu rekla, po redu nam prinašajo razprtije z Njim. Če ti smem svetovati,

poskušaj se zediniti z Jezusom. On ve kaj hoče in tudi ve, kaj zahteva od drugih!”
29 “To verovati je meni nemogoče,” odvrne Janez, ”če On išče red, naj se On pri vas v hiši prilagodi redu in navzven daje podobo najboljše harmonije. Rajši bi jaz žrtvoval en ud svojega telesa, predno bi moji materi delal skrbi! In kar me uči moja mati je tako dobro, kot, če bi me učil Bog! Od kdaj pa je navada, da otroci učijo starše? Takšne ideje vodijo naravnost do ošabnosti.”
30 Odvrne Marija čisto rahločutno: ”Ljubi Janez, teh besed ne izgovori nikoli več v svojem življenju; ker s tem gradiš steno med seboj in Jezusom. Pojdi k svetovalcu, sprejmi kar boš spoznal za pravično in resnično, za seboj pa pusti ležati kar ti ne bo po volji. Kajti, če bi slutil s kakšnimi mislimi se Jezus zaposluje, bi te besede globoko obžaloval. Preizkušaj se pravilno in veruj mojim besedam! Kajti jaz, Njegova mati, sem se marsikatero noč borila v molitvi in ponižno prosila za jasnost, toda srce hoče nekaj drugega kot nam je Bog namenil.
31 Kako pogosto sem se smela pogovarjati z angeli, videla sem nekatera čudovita pojasnila kot največji čudež; toda v srčni stiski sem se morala učiti stati čisto na svojih nogah in zaupati v Božjo ljubezen! To meni in staremu Jožefu ni vedno uspelo; obstajala pa je prenekatera grenka borba, bil pa je tudi kakšen čudoviti blagoslov. Nikoli nam ni bilo treba trpeti pomankanja in prenekatere reveže smo smeli osrečiti in lačne nahraniti.”
32 Odvrne Janez: ”Boljšega zagovornika kot si ti in moja mati, Jezus nebi mogel več najti! Manjka samo še, da moja mati reče: ”Pojdi z Jezusom in Njegovimi v Nazaret, kajti tempelj je sedaj postal odveč.
33 Elizabeta je slišala zadnje izgovorjene besede in rekla: ”Janez, to sigurno ne bi bila napaka, če bi to lahko veroval, kajti v teh par urah sem se naučila Jezusa resnično ljubiti.”
34 Odgovori Janez: ”Mati, želel bi vedeti, koga ti ne bi mogla ljubiti; kajti v tvojih očeh ni nihče slab človek in ljubila bi na koncu konca tudi še hudiča in očeta vseh pregreh.
35 To vajino govorjenje bi bilo lahko dobro za Jezusa, meni pa ste izkazale slabo službo; kajti sedaj resnično ne vem več, ali sem jaz, ali sta vidve ogoljufani. Bolje bo, da grem na svoje delo in poiščem (hrano) krmo za najine živali!”
36 Elizabeta pogladi Janeza po glavi in reče: ”Janez, naredi kar misliš da je prav, toda vedi, srce mora biti za vodenje. Pomembno bolje je biti nepoznan, kot hoditi po napačni poti.”

5 Elizabeta brani Jezusa, vendar je John šokiran. Nebeško kosilo s Sergijem je priredil mladi Jezus

1 Janez pusti stati obe ženi in s hitrimi koraki odhiti ven; sedaj se moti na sebi, da mu njegova zdrava pamet ne daje prave gotovosti ga dela naravnost nemirnega! Še nikoli ni odšel brez slovesa od svoje matere, toda danes se vse zoperstavlja njegovi volji.
2 Nato odide proti hlevu, vzame srp in gre s hitrimi koraki, kot bi se bal kesanja, proti bližnjemu gozdičku, ki pripada sosedu Sergiju.
3 Sosed ga vidi že od daleč prihajati in mu pomaha, da ne bi šel mimo. Tako se srečata in nadvse prisrčen je pozdrav, ki mu Sergij prinese nasproti.
4 Kmalu tudi Sergij opazi, da z Janezom nekaj ni v redu, zato reče: ”Toda Janez, tega pa vseskozi nisem navajen, da se delaš, kot bi ti moja družba ne ugajala. Hotel sem te prositi, da bi šel z menoj v hlev in si ogledal žival, katera je bila včeraj tako hudo zdelana, s tvojo pomočjo pa se je kar dobro izvlekla. Jaz sem naredil kar sem mogel, lahko bi to zdržal.
5 “Meni je prav,” odgovori Janez, ”kajti jaz tako in tako potrebujem kakšno spodbudo za karkoli; jaz sem čisto zmeden v svoji glavi. Od danes ne razumem več svoje matere.!
6 “Toda Janez ti,” odvrne Sergij, ”ki svojo mater ljubiš kot drugega Boga? Kaj pa se je zgodilo? Tu se mora takoj narediti red!”
7 “Ima svoj red,” odvrne Janez, ”ravno okrog reda se suče dejansko stanje. Sorodniki iz Nazareta, ki od včeraj bivajo pri naju, so me vrgli čisti iz tira.”
8 “Tebe Janez, ki si bil vedno sam premoč, ti si postal nesiguren? To me veseli, da si vsaj enkrat dal potrdilo, da ti ne stojiš na nobeni drugi stopnici kot jaz. Toda dopusti, da slišim. Kaj se je zgodilo? Ti veš, da te imam rad kot mojega edinega sina.”
9 Reče Janez: ”Sergij, jaz vem, ti me imaš rad in bi tako rad sprejel mene in mojo mater v svojo hišo. Toda to ni potrebno, ker nama Bog, Gospod vedno daje za živeti. Včeraj torej, ko je Jezus iz Nazareta prišel s svojo materjo k nama, smo se trdno spoprijeli.
10 Jezus zagovarja življenje, ki naj bi se oblikovalo od znotraj navzven po Bogu, s katerim On želi postati eno! Jaz pa vem, da mi Bog po svojih služabnikih nudi kar je tu potrebno, da bi živeli čisto po Božji ureditvi! Jezus izjavlja, da pozna Svoje naloge in cilje ter jim sledi ne oziraje se nasproti svoji okolici, medtem ko se jaz po Njegovih besedah izgubljam, če ne iščem povezave z Bogom v sebi.
11 Ti veš, kaj me je moja mati edino učila: postati zvest, vesten in zavedajoč se svojih dolžnosti, ker zapoved iz Boga to brezpogojno zahteva.
12 Jezus to tudi ve, pa se ne ravna po tem in išče na Svoj način biti Bogu všeč. Mati sedaj naenkrat zagovarja tega Jezusa in mene opominja, naj se ja držim Jezusa! Z

drugimi besedami, jaz smem natanko tako kot On služiti Bogu na Njegov način!
13 Reče Sergij: ”Janez, po tvojem govoru si ne morem narediti nobene prave podobe; toda nekaj verujem, Jezus bo že vedel kaj hoče! To je nekaj posebnega, če sin najbolj spoštovanih staršev hodi lastno pot in išče povezavo z Bogom. Pojdi h kakšnemu učitelju (rabiju) in mu položi svojo stisko na srce, on ti bo odgovoril, da za njega oziroma tempelj že skoči ven nekaj dobrega. Tudi jaz te puščam vedno v veri, da je za človeka najvišje, če lahko neki kraj imenuje za svojega, kjer se lahko poveže z Bogom.
14 Če Jezus v sebi čuti pritisk, v svojem srcu občutiti in doživeti tisto, kar drugi občuti in doživi v templju, potem ni potrebno da postaneš zmeden, kajti v vseh časih so obstajali takšni posebneži.”
15 “Sergij, ti moraš spoznati Jezusa! On bo tebi tvoje mišljenje korigiral, kajti poslušaj: Jezus ni noben posebnež, temveč izjemen primer, ki ga nisem še od nikogar slišal, kajti Njemu je uspelo mojo mater tako zmešati, da verjame: da je Jezus iz sedmih majhnih hlebčkov naredil sedemkrat večje!” “Ti me delaš radovednega, moj Janez,” odvrne Sergij.” ali ne morem spoznati tega človeka? Bilo bi mi v veliko veselje, če bi se lahko pogovarjal z Njim.”
16 “To ti bo omogočeno, ker nisem slišal, da ne bodo več prišli; oni bi radi danes končali svoje delo.¨ odgovori Janez.
17 “Če je temu tako, bom prišel pred sončnim zahodom k tvoji materi,” zagotovi Sergij, ”sedaj pa pridi k meni v mojo hišo, krme boš lahko še dovolj skupaj spravil.”
18 Tako se tudi zgodi. Po tem ogledu gre Janez po svojih poslih in prinese proti poldnevu velik snop (hrane) krme domov. Med tem pa sta se Marija in Elizabeta pogovarjali še o mnogih stvareh; tako vpraša Marija: ”Kako pravzaprav preživi tvoj Janez dneve? Tvoje posestvo je majhno, o preveliki zaposlenosti se pravzaprav ne da govoriti, kajti vse zemljišče je okrog pristave.”
19 “Marija.” odgovori Elizabeta, ”Janez vodi življenje, kot kakšen duhovnik, zelo strogo po pravilih poskuša biti koristen v hiši, pa tudi pri naših sosedih; on rad dela od zgodnjega jutra in do poznega večera. Mene fanatično ljubi in mi vse že iz oči prebere; samo, če ne bi imel tako močne trme. Njegova pravična ljubezen nima meja Že zdavnaj bi bil v templju, če jaz ne bi več živela .On je sin, kot si ena mati boljšega ne more želeti. ”Najprej pride delo, potem sem jaz za druge tu.” takšne so njegove besede”
20 Marija ni bila preveč zadovoljna s tem sporočilom, zato reče: ”Mati Elizabeta, jaz pa mislim, da Janez ni preveč zadovoljen s srečanjem z Jezusom. Že pred leti se oba otroka tudi nista mogla razumeti! Ker je Jezus rad bil sam in v samoti, je za mene to

čudež, da se sploh toliko pogovarja z Janezom. Vsekakor pa sem radovedna, kaj bo Janez rekel, ko se vrne."
21 Elizabeta meni: "Tedaj še ne boš doživela nobene spremembe na njem, ker Janez nove nauke in pojmovanja zelo težko sprejema. On se trdno drži vere naših očetov, zapovedi so za njega svetinja; prej bo šel sam v pogubo, predno bi on eno samo zapoved prekršil. Ko pa je on nekaj dojel, se tega trdno drži in nihče mu tega ne more iztrgati!"
22 Tako je prešlo dopoldne med razgovori, ki so se nanašala na ta dva mlada človeka. Ko pa Janez pride nazaj, prosi za odpuščanje, ker je kar brez pozdrava odšel in sporoči svoji materi, da bo Sergij še danes prišel, ko bo Jožef s svojimi sinovi na počitku.
23 Elizabeta se je razveselila in tako oni dve odideta ,da pripravita obed za popoldne ali večer, ko pridejo možje. Janez je prinesel meso od soseda Sergija in bilo je tako, kot bi (imeli) praznovali slavnostno pojedino.
24 Bilo je še zgodaj, ko pride že tudi Jožef s svojimi sinovi. Izrazil je veselje, da se je vse tako čudovito uravnalo. Bilo je lepo delo in za njegove pojme tudi dobro plačano.
25 Še enkrat je prosil za prenočišče za vse in zgodaj zjutraj se vrnejo zopet domov.
26 Janezu je to trajalo vse predolgo, kajti v njem je zrastla zopet borbena vnema s katero je hotel Jezusa potisniti v kot.
27 Jožef se je s svojimi sinovi udobno namestil, samo Jezus ne. On pomaga v kuhinji pripravljati obed. Tudi Janez mu pomaga in tako lahko Janez že sedaj govori z Jezusom.
28 Toda Jezus opazi Janezov nemir, zato ga vpraša: "Janez, ali nisi razmišljal, da slepa vnema večkrat škoduje kot koristi? Glej, mi smo danes čvrsto delali, toda v miru, ki je bil čudovit. Na prvi pogled pa sem na tebi opazil, da si poln največjega nemira."
29 "Ali je to kaj čudnega," odgovori Janez, "ti prideš in postaviš v meni stvari na glavo. Kaj vse sem danes jaz mislil in razmišljal in kakšen je zaključek? Niti za en starter nisem prišel naprej. Pri mojem sosedu in prijatelju Sergiju tudi nisem našel pomoči. Tako sem moral ostati sam s seboj in s svojimi mislimi. Zato komaj čakam, da bo ta skupni obed za nami, ker upam, da bom s pomočjo Tvojega očeta tudi enkrat imel svoj prav."
30 Reče Jezus: "Moj brat Janez, kakšno korist pa bi imel, če bi po tvojem mnenju dosegel svoj prav? Kaj je bolje, imeti prav in vendar biti ogoljufan, ali spoznati krivico in imeti pri tem veliki dobiček. Ti Me dvomljivo gledaš in si misliš: Le kje hoče priti ven? Rečem ti: Pred Mojim občutljivim življenjem je Meni razodet ves tvoj notranji

svet. Za tebe bo to težko, Meni zadati udarec, s katerim bi dobil zadoščenje, ker že stokrat prej Jaz vem za tvoj namen in ga zato lahko z vsem mirom ubranim. Mene ti ne moreš zmesti v moji borbi, ker Mi je ona tudi izvir moči.
31 Vse kar se zdi tebi nemogoče, je pri Meni že dejstvo! Ti danes še potrebuješ tvojo mater, tvojega duhovnika in se še ne zavedaš popolnoma, da človek, ki z lastnimi nogami stoji na temelju in tleh, ki mu jih je ustvarilo njegovo lastno Božje življenje, ima šele pravico postati prosti in samozavestni človek**.** Kdor pomoči svojih soljudi še ne more pogrešati, mora dopustiti, da ga učijo razočaranja! Ti moraš postati samostojen!
32 Zdaj pa bova oba pogrnila mizo, kajti Moji dragi so zelo,zelo lačni. Medtem pride tudi Sergij in veselo pozdravi starega Jožefa in njegove sinove. Janez mu reče mimogrede: ”Ne pozabi na Jezusa! On je sedaj zaposlen s pripravo.”
33 Sergij pa si vzame čas in opazuje Jezusa, kako prizadevno pomaga ženama; toda on dobi tako silni vtis, ko Jezus prinese v veliko sobo prvo napolnjeno skledo, da reče: ”Jezus, Ti pa ne skrbiš slabo za Tvojega očeta in Tvoje brate.” In tudi za sebe! Tega ne smeš pozabiti, Moj brat!”
34 Jezus smehljaje odvrne: ”To je pa tako lahko prinesti, kjer ljubezen združena s pridnostjo toliko ustvari.”
35 Tako ponudi Jezus roko Sergiju rekoč: ”Brat! Blagoslovljena naj bo tvoja ljubezen, ki je šele ta obed naredila za slavnostno pojedino!”
36 Sergij ne more nič odgovoriti, kot samo stisniti roko in nato odhiti ven. On ima občutek sreče, v njem je radost, vse v njem je kot sončni sij! On pomigne Janezu in ga vpraša, če je kaj vina v hiši. Janez mora to zanikati.
37 Tu pa zgrabi Janezovo roko in reče: ”Pridi, vzemi košaro, odšla bova k meni po par mehov.”
38 Janez hoče odkloniti, toda Sergiju se mudi. V pičle pol ure sta bila zopet nazaj.
39 Na Jezusovo prošnjo čakajo s pričetkom obeda. Kakor hitro Sergij stopi v hišo, se dvigne stari Jožef s svojega prostora in reče: ”Otroci, pridite k mizi, vse je pripravljeno! Pripravite zdaj tudi vaša srca, da bodo tudi ona sposobna sprejeti dobrine, katere večni, dobrotljivi Bog daje istočasno z zemeljskimi.
40 Ti pa, Ti Bog ljubezni in usmiljenja, naredi nas vredne in dobre sprejeti Tvoje darove. Vselej naj bo slavljeno Tvoje ime! In blagoslovljen naj bo ta obed, da nam bo za blagoslov! Amen.”
41 Z vnemo uživajo zdaj to krepko jed: zelenjavo, meso in kruh s figami; vsi, tudi Elizabeta morajo priznati, da je to bila nebeška hrana.
42 Reče Elizabeta: ”Jezus, jaz sumim Tebe! Pri tem čudovitem prijetnem okusu, ti sigurno nisi čisto neudeležen?”

43 Reče Jezus: ”Kjer ljubezen s pridnostjo nekaj ustvari, je to vedno okronano z uspehom! V to je treba samo znati verovati, da se izdelek posreči. Tako Jaz nisem nič udeležen, ker je tudi oče Jožef priznal :Vse dobrine prihajajo od večnega Boga! Daj Bogu v tvojem srcu čast in se veseli svojega uspeha!”
44 Sergij sedaj prinese vino, ki ga je nalil v vrče in tako postane ta obed vesel in razvedrilen.
45 Edino Janez ni pil vina, tudi se ne more tako resnično veseliti; Jezusova beseda še preveč mogočno deluje v njem. Vendar Sergij je srečen! On vpraša Elizabeto: ”Kako prideš do te domneve, da naj bi bil Jezus udeležen na dobrem uspehu tvojega obeda? Kajti jaz sem takšnega mnenja, če jaz v sebi čutim veselje nad veseljem, mi je tako, kot če bi bilo vse kar vidim, slišim, občutim in okusim bolj popolno. To je za mene važno, da vem, da mi ne bodo napačne misli zatemnile spomin na tole uro!”
46 Odvrne Elizabeta: ”Ti zvesti Sergij, ne veš kaj se je včeraj zgodilo. S prihodom Marije, Jožefa in sinov, sem jaz kot spremenjena. Pripravila sem sedem majhnih kuhinjskih kruhkov in, ko so bili gotovi so isti postali sedemkrat večji in tale mirni Jezus reče tako prepričevalno: Glej, v kuhinji čudež na zunaj, ki ga jaz doživljam na znotraj! In potem ja ta kruh tako prijetnega okusa, kot morate vi vsi danes to potrditi. Ali potem ne smem verjeti, da je z današnji obedom ravno tako?
47 Ne modrujte (dlakocepite) okrog tega in pustite meni mojo vero! Ravno danes mi je tako, kot bi bilo življenje nad vse dragoceno in imam slutnje o prihajajočih krasotah?¨
48 ”Je že mogoče, ljuba Elizabeta, da je za tebe ta pojedina postala sreča in krasota. Tudi meni se godi ravno tako. Vseeno pa vedno znova vstaja vprašanje: Kaj je pravzaprav vzrok tega čudovitega delovanja? Je to vino ali dober obed, ali je to Jezus?” reče Sergij. ”Kdo je v stanju dati pravilno rešitev?”
49 Vsi molčijo, tako vstane sedaj Jožef in reče: ”Otroci, pridite, šli bomo k počitku! Vino me je utrudilo. Toda ti brat Sergij, se lahko z Jezusom še dolgo pogovarjaš; kajti On ne pozna nobene utrujenosti, če noče biti utrujen. Tudi nič vam ne koristimo pri vašem razgovoru, ker smo vendar vsi skupaj brez moči proti naravnanosti in razumevanju (dojemanju) našega Jezusa. Ti Elizabeta si srečna, ker si smela nekaj doživeti, kar smo mi že davno zopet pozabili. Obvaruj si ta prijeten spomin, kdo ve, če boš imela še enkrat to srečo, nas, mislim Jezusa videti! Meseci in leta hitijo in kmalu bo tudi naše življenjsko delo izpolnjeno.
50 Če bi imel samo tega enega sina, bi imel tudi manj borbe; toda tako velja, biti v vsem pravičen in ne delati nobenih izjem. Tudi naše današnje delo je bilo bogato, prebogato blagoslovljeno. Bi moral vsakokrat reči: Poslušajte moji sinovi, za ta

blagoslov se moramo zahvaliti našemu Jezusu, potem bi govorjenje kmalu postalo glasno, in bi otežilo moje srce.
51 Tako se zahvalimo Bogu in Mu izkažimo čast in obdržimo mir, ki se je že tako pogosto umaknil iz naših src in hiše. Ostanite za naprej edini v miru in (iščite) poskušajte med seboj manjkajoče nadomestiti s pravim potrpljenjem in bratsko ljubeznijo, potem ne bo nič zgrešenega in Bog nam bo še nadalje milosten. Tako vas hočem blagosloviti v Gospodovem imenu. On naj bo vaša zaščita in vaša bit. Amen."
52 Jožef zapusti, spremljan od Elizabete in Janeza s svojimi v sobo k počitku.
53 Sergij in Jezus ostaneta sama.
54 Sergij: "Jezus, jaz bi Te rad vedno gledal in Te poslušal govoriti. Ti si mi to naredil, kako mora biti tistim, ki so vedno ob Tebi!¨
55 "Ti se motiš, ljubi prijatelj, "odgovori Jezus, "za njih sem spotika in pogosto moram poslušati trde besede, ker Jaz Mojim nisem vedno po volji. Ti si slišal starega Jožefa; če bi ti vedel, kako Me boli njegova tožba! Vendar ne bova govorila o tem, ker je veliko lepšega za razgovor."
56 "Ali smem vedeti osnovo," vpraša zdaj Sergij, "kajti postal sem (radoveden) željan zvedeti, čeprav ni (preveč) ravno tolažilna."
57 "Rad bi ti izpolnil to željo; toda Janez bo nezadovoljen, ker on se še nekaj drugega nadeja! Toda naj ti povem: Ta obisk sem želel Jaz, ker Jaz v Janezu vidim tistega, ki naj bi Mi bil opora in pomočnik! Na žalost pa Janez noče nič slišati o Meni, ker to ne leži v njegovi volji; pa vendar se ne bo mogel izmakniti, ker si je sam naložil to usodo, da bo služil Meni in Moje delo podpiral."
58 Reče Sergij: "Jaz te še ne razumem prav, o kakšnem delu govoriš? Ali Ti nisi tesar, enako kot Tvoj oče in Tvoji bratje? Da vlada neka skrivnost, mi je sedaj jasno, ker mi to potrjujejo Janez, Elizabeta in Tvoj oče. Toda, kaj mi koristi skrivnost okrog Tebe, če je ne znam razvozlati?"
59 Janez pride s svojo materjo in Marijo nazaj in oni sedejo k tema dvema.
60 Tu prične Jezus govoriti: "Sergij in Janez! Skrivnosti sploh ne obstajajo za tistega, ki zajema iz svojega notranjega izvira! Skrivnostno je lahko samo tisto, za kar eden ali drugi ne najde nobene razlage!
61 Kar Mojim in Moji okolici izgleda še tako skrivnostno, je Meni svetlo in jasno. Veliko življenjsko vprašanje: Kdo sem Jaz, kaj naj bi in kaj Jaz hočem, je v Meni razrešeno.
62 Nobena modrost ne obstaja, ki bi lahko Moje mišljenje predrugačila in ne obstaja nobena sila, ki bi Mojo voljo lahko zadržala. Vi si mogoče mislite, to je ja samoveličanje! Takšne prevzetnosti še nismo slišali! Mirno Mojo prijatelji, dobro

poslušajte. Vsakdo je izdelek svoje lastne vzgoje, ki ima svoje pripravljalnice že v prejšnjem življenju. V tej življenjski šoli spoznamo potem njegove (svoje) določene naloge. Tako bi veljalo sedaj preizkusiti, kako daleč je postala Moja volja dejanje. Če gre neki človek, brez misli in preizkušenj skozi to zemeljsko bivanje je potem to čudno, če drugi, ki se pošteno bori in bojuje, postane kot skrivnostno spoštovan?
63 Verjemite Mi, neskončno bogastvo in obilica moči ležijo v vsaki človeški duši prikrite, toda koliko jih ve za to? Jaz si želim, da bi vas lahko popeljal v vaše lastne dušne globine in izostril vaše čute! Potem bi spoznali veličino teh resnic, ki za vas sedaj še niso resnice."
64 Reče Sergij: "Jezus, kako nam hočeš Tvoje besede dokazati kot resnico? Kaj takega se še ni slišalo, kar nam Ti oznanjaš!¨
65 Jezus: "Dokazati vam tega ne morem in tudi ne smem, ker to še ni lastnina vašega lastnega sveta! Čeprav to leži v vas vseeno ni vaše, ker to nezavedno leži v vas in tudi nimate s tem nobene odgovornosti, zato, da bi prevzeli! V tistem trenutku, ko se to pojavi kot zavestno, bo tudi nekaj lastnega v tebi in ti si zadolžen nad tem bedeti in to pošteno uporabiti! Blagor tebi, če to spoznaš in pravično upravljaš, vodilo te bo v najvišjo življenjsko srečo! Toda gorje tistim, ki so to spoznali in vendar zavrgli ali se potegnili v nizkotnost in surovost (prostaštvo),vodilo jih bo v trpljenje brez konca!¨
66 Reče Sergij: "Jezus, Ti si še mlad človek in izredno (posebno) nadarjen, to slišim iz Tvojih besed. Kdo Ti pa daje poroštvo, da si na pravi poti in, da je to, kar nam oznanjaš kot resnico, tudi resnica? V mojem življenju sem veliko videl in zvedel. O marsikaterem problemu sem razmišljal in sem tudi nekaterim stvarem sledil, lahko pa Ti zagotovim, bil je nekoristen trud ljubezni. Vedno se je izkazalo, da moja domišljija in predstave ležijo vendar na področju nemogočega. Bilo bi mi žal za Tebe in za Tvoje, če bi moral le spoznati, da hodiš po zmotni poti. Ali še nisi razmišljal, da Te nihče prav ne podpira in pred vsemi stvarmi Te nihče noče podpirati, da je to vendar drzna stvar, poskušati izpolnjevati stvari, ki nobenemu človeku niso mogoča, temveč samo Bogu?"
67 Jezus se nasmehne in reče obrnjen k Sergiju: "Janeza nisi razumel, ko ti je pripovedoval o Meni, tudi tvoji ugovori so popolnoma neutemeljeni, ker ne moreš vse na Meni in Moji osebi uporabiti. Zato Me poslušaj in se ravnaj po Meni, ne zaradi Moje, ampak zaradi Tvoje volje! Od časa Moje najzgodnejše mladosti se zavedam posebne milosti, da znam z Bogom, tem najvišjim življenjem v Meni občevati! To ni nobena domneva, pač pa popolna vednost! Skozi Mojo povezanost z Bogom oživljam v Meni in okrog Mene vse veliko bolj natančno ali tudi bolj realno.
68 Tam Moja mati ,ti lahko izpriča (potrdi) čudovite stvari, ki jih je najvišje Božje

življenje v Meni dopolnilo. Toda to bi bilo za Mene stanje, ki bi utesnilo Mojo prosto voljo! Z bratom Jakobom obstaja dogovor, da vse nerazumljivo na in od Mene lahko zve v sebi, če on na to Božje milostno razodetje veruje! Na žalost je skozi preizkušnje ta vera postala zelo pretresena. Tako spoznavam, da moram Jaz Mojo voljo najskrajnejše žrtvovati, da bo volja čiste Božje ljubezni postala popolnoma Moja.
69 To vendar niso stvari, ki bi ležale na območju nemogočega, temveč so vsakomur mogoče, tudi tebi! Ali smatraš, da je Bog tako ozkosrčen, hladen (neljubeč), trdosrčen, da bi On, če bi z oklicem in vso odločnostjo izpolnil Njegovo željo in voljo, te potem potisnil na stran in se ne zmenil za tebe, kot da ne bi nikoli ničesar naredil? Rečem ti: **Neločljiv bo On s tistimi, ki bodo Njegove naloge in Njegove lastnosti naredili za svoje!**
70 V tem smislu ti tudi ne boš poskušal izpolniti stvari, ki so mogoče samo Bogu, temveč ves tvoj notranji svet postavil na razpolago Tistemu, kateremu je mogoče vse! Ti si misliš, tako bi lahko Bog tudi mene uporabil za orodje, On ima ja moč in mogočnost za to? Tu ti lahko rečem iz Mojega spoznanja: On to lahko! Če je Bileamskega osla naučil govoriti in to je bila žival, kolikor lažje bi bilo to pri človeku, ga uporabiti kot orodje. Toda, ali bi to komu služilo? Ko bi bilo normalno stanje zopet vzpostavljeno, bi dvom drugih velikansko narastel in ti sam moraš priznati: Ti si bil samo slepi avtomat! Hočem ti pa še povedati ,da jaz z Bogom držim svete dvogovore in se vedno najprej zasiguram: To ni Moje delo in volja, temveč delo Boga v Njegovi volji!"
71 Sergij gre k Jezusu tja, Ga objame, potegne na sebe in reče: "Povej mi, kaj nameravaš. Tvoje besede so tako težke kot zlato in lahke, kot nebesna modrina. Če Te tudi ne razumem tako, kot si Ti mogoče želiš, toda nekaj Ti zagotavljam: Jaz Ti verjamem!"
72 Reče Jezus: "**Če boš veroval samo Mojim besedam boš postal zmeden! Zakaj nočeš verovati v Mene?** Glej, ena izgovorjena beseda je kot lupina v kateri je skrita marsikakšna misel! Če pa veruješ v Mene, potem Me boš tudi spoznal in ne boš našel nič skrivnostnega več na Meni. Moje življenje ti bo razodeto in ti boš, enako Meni, Mojo nalogo in Mojo misijo spoznal, ki se v kratkih besedah glasijo: **Rešitev vsem obsojenim bitjem in življenju!**"
73 "Jezus, Jezus, Ti skrivnostno bitje, "kdo Te lahko razume? Kdo dojame pomen tvojih besed? Ti si zame kot sončni žarek, ki razsvetli in razjasni, ki radost razširja! Toda kako bo to, ko se vrneš domov? V Tebe naj verujem? Kako pa bom to lahko, ker se ne bomo tako kmalu ponovno videli?"
74 "Sergij." odgovori Jezus, "poslušaj: To ni odvisno od tega, če se bova midva

srečala osebno, temveč važno je vedeti: Naju združuje en Duh, eno hotenje! V tem Duhu zasledujeva isti cilj, četudi z različnimi sredstvi! Toda pomisli, če dva sledita enemu cilju, podpirata eden drugega z duhovnimi močmi in krepita s tem zavest zmage.
75 Glavni pogoj pa mora biti, da je to je rojeno iz srčne ljubezni! Sedaj pa moramo misliti na ločitev, kajti tebe Sergij bodo prišli iskati in naše matere so potrebne počitka."

6. Jezus moli in ozdravi Sergijevega vola

1 Tu pa pride neko dekle, potrka na vrata in prosi za vstop. Ona pripoveduje, da je bolna žival postala nemirna in se je treba bati najslabšega.
2 Sergij se prestraši in hoče odhiteti domov. Jezus pa reče: "Ne tako Sergij! Janez in jaz vaju bova spremljala. Dan naj se ne konča z nemirom za tebe. Moj Oče v nebesih rad izpolni Moje prošnje!"
3 Tudi te besede Sergij in drugi ne razumejo. Na hitro se poslovijo, ker dekle priganja in oba, Jezus in Janez gresta zraven. V hitrem teku in brez besed dosežejo dvorišče. Hlev je bil osvetljen s svetilko in Sergijeva žena z nestrpnostjo čaka na prihod moža.
4 Dolgo si ogledujejo žival, končno reče Sergij: "Janez, tvoj trud in najino veselje sta bila zaman, ona je na poginu."
5 Tu pa gre Jezus do bolne živali, dvigne glavo, ki počiva na tleh kvišku in reče: "Sergij, ti se smeš veseliti, Moj Oče je uslišal mojo prošnjo! Do jutra bo tvoja žival zdrava. Sedaj pa dajte Bogu čast in ne pozabite ur, katere smo preživeli!"
6 Sergij noče nič vedeti o slovesu, toda Jezus priganja za domov.
7 "Jaz verujem v Tebe in bom vedno veroval," reče Sergij, "pa naj pride kar hoče; te ure so me naredile za drugega človeka."
8 "Tudi Jaz se ti zahvaljujem za tvojo ljubezen, ki je Mojim naredila toliko veselja. Nekoč ti bo razodeto, kaj si ti Meni. Srečen tisti, ki zna razveseliti brez, da bi bil prisiljen in nadvse srečen tisti, ki daje po želji svojega srca. Danes je še vse mračno, toda v luči boš nekoč ugledal in spoznal, ko bom lahko zaklical: **Dopolnjeno je!**"
9 Na kratko se poslovijo, ker Sergij ne najde odgovora na pomembne besede. Toda Janez strese glavo in reče med hojo: "Jezus, kaj pa, če žival vendar še umre, kako boš vztrajal pri Tvojih besedah? Ali ne bi bilo bolje, če bi molčal?"
10 Reče Jezus: "Janez! Zakaj živi še v tebi takšen dvom in hoče uničiti ta posejani posevek? Ali ne bi bilo bolje, če bi veroval kot Sergij? Zapomni si: Sergij bo živel drugo življenje in skozi njegovo vero živi tudi njegova žival! Ali nisi občutil in opazil, da je govoril in deloval Bog, Jaz pa sem bil samo Njegovo orodje? Če že dvomiš v moje

besede, potem veruj vsaj Moji ljubezni, ker ona ni last te zemlje in nima nobene želje po zemeljskem! Janez, z eno resno prošnjo se obračam na tebe v tej nočni uri: Ne izgubi se v zakonu, temveč najdi se v ljubezni in temelj vsega tvojega delovanja naj bo ljubezen!
11 Še sva mlada človeka in stojiva na začetku najinih nalog. Nobeden ne sme drugega siliti, vsak naj iz sebe ven najde, kaj je tu pravičnega! Zato Janez, pomisli: Kdor v sebi ne more postati prost dvomov, stoji še z obema nogama na tleh, kjer se ne more dobro počutiti in daje nasprotniku svoje najboljše moči!
12 Samo čista vera dvigne in naredi njegovo mnogoobrazno življenje sončno! Bolj ko bo osončeno tvoje bitje in prostejša tvoja duša, toliko bolj boš v stanju dopolniti največje, ker vse zavirajoče in nizkotno potem nima več nobenega prostora v tebi."
13 "Ljubi Jezus! Pusti mi v miru pretehtati Tvoje besede! Tega je preveč, kar si mi dal včeraj in danes. Jaz sem pač drugačen in ne morem, kar je v meni črnega narediti belo, ali obratno. Pusti mi čas, jaz pa bom za Tebe in za mene našel najbolje," odgovori Janez, "toda ne zahtevaj, da bi deloval proti svojemu prepričanju!"
14 Jezus: "Janez, naj bo tako. Pretehtaj resno brez predsodkov, potem tudi ne boš imel kaj za obžalovati! Naredi razliko med postavo (zakonom) in prostim življenjem in glej na pismo, ne kot na nekaj Najvišjega, temveč kot pot do Najvišjega!
15 Če boš rad sledil temu Mojemu nasvetu, potem boš živel iz obilice vsega življenja, ki je tu Bog od vekomaj do vekomaj. Če pa se boš pustil gnati od duha tvojega lastnega jaza, potem bo tvoje življenje nezadovoljivo in tvoj konec ravno tako."
16 Janez ne odgovori zdaj nič več in kmalu dosežeta dom. Obe materi sta še bedeli in pričakovali vrnitev njunih sinov. S kratkim pozdravom si poiščeta zdaj tudi oni dve svoja počivališča, kajti med tem je nastopila že polnoč.
17 Sonce je že stalo na nebu, ko je Jožef s svojimi vzel slovo od gostoljubne Elizabete. Z nadvse prisrčnimi besedami se zahvali Elizabeta Jožefu in Mariji za ure, ki jih je smela z njimi in predvsem z Jezusom preživeti. ¨Ti Jezus, pa sprejmi zagotovilo za vse Tvoje nadaljnje delovanje: jaz verujem v Tebe!"
18 Nato reče Jezus: "Elizabeta, obdrži vse globoko na dnu svojega srca in nič v tvojem življenju ti te vere ne bo pregnalo. Ona te bo nosila do cilja tvojega hrepenenja in tvoja največja želja se ti bo izpolnila. Oče v nebesih bo tvojo ljubezen nad vse bogato blagoslovil!"
19 Jožef blagoslovi zdaj Elizabeto in Janeza in nato še njegove in sledi svojim sinovom ,ki že korakajo naprej.
20 Dolgo Janez gleda za odhajajočimi, rad bi še malo šel z njimi, toda neka plašnost ga drži nazaj. Tako reče svoji materi: "To je kot sanje! Pri prebujenju šele vidimo,

kako malo resničnosti leži za tem. Tam gredo oni in vzamejo resničnost s seboj, nam pa ostane samo spomin."
21 "Nikakor moj sin, "odgovori Elizabeta, "oni so nam prinesli resničnost in ta ista ostane sedaj naš del! Z Jezusom je zdaj vse, tudi ti, dobilo drugačen videz in jaz občutim veselje nad veseljem nad tem. Poglej tja, Jezus nama še enkrat maha, to ni kakor mahanje za slovo, temveč kot mahanje naj prideva k Njemu."
22 Oba odvrneta poslovilni pozdrav in zdaj zavijejo odhajajoči okrog vogala. Tu pa reče Elizabeta: "Meni je, kot bi zašlo sonce, vse izgleda sedaj tako prazno."
23 "Meni ne, "reče Janez, "meni ne; kot bi imel sedaj zopet velikanski kraj in prostor, tako mi je; kajti pred Jezusom in Njegovimi pogledi mi je postalo vse premajhno in preozko. Če bi On ostal še dalje tu, ne vem kam bi lahko odšel, kajti z Njim se ne moreš postaviti na isto stopnjo."
24 "To tudi ni potrebno, Janez, "reče Elizabeta nežno, "dovolj je če veš: On se postavi na tvojo stopnjo in hoče najboljše za tebe. On je Veliki in tudi ve za to, toda to Mu ne preprečuje ,da ne bi bil vedno majhen in uslužen! Kako rad On streže, kako zaskrbljen je bil za Svoje, popolna podoba zvestega sina!"
25 Ne opazita, da je pristopil Sergij. Prišel je prepozno, da bi še enkrat govoril z Jožefom in predvsem z Jezusom, toda Elizabetine besede prodrejo v njegovo srce in potrdijo njegove slutnje: Tako prisrčno pozdravi oba.
26 Tu reče Elizabeta: "Zdaj si prišel pa prepozno, da bi jih še enkrat videl; toda ne bodi žalostne zaradi tega. Najlepše smo mi od njih ja izvedeli, namreč zavest: In Jezusa bo postal nam vsem Rešitelj in Osvoboditelj, to naj bo za nas, kot bi bival med nami in nas dela za zaupnike Svojega delovanja.
27 Ko sem se jaz v tej noči čisto predala mislim, da pod mojo streho počiva Eden, ki je poklican od Boga za Najvišje, je nastala luč okrog mene. Tedaj opazim eno sonce, ki sveti, toda ne slepi. Ko sem tako gledala v sonce, vidim v njem Jezusov obraz! Iz oči namiguje ono tako nad vse ljubko, skoraj nežno in Njegova usta so bila na pol odprta, ravno tako kot bi nosil zahtevo, da me poljubi! Obraz ni ostal, toda luč sveti dalje in v meni marsikaj osvetli, kar je bilo do sedaj temno. Tako je prešla noč, ki pa ni bila noč; ko pa je Jezus odšel in izginil izpred mojih oči, mi je bilo kot bi nastal večer. Tako nam ostaja samo spomin in vera."
28 "Mati." odgovori Janez, "od Jezusa si se dobro naučila sanjarjenja in se hočeš zasanjati v drugo lepše življenje. Poglej resnici v obraz in moraš priznati: vse je ostalo tako kot pred tremi dnevi! Kam bi prišli mi z našim verovanjem, če bi verovali vsakemu sanjaču? Ali nas Jehova ni prebogato oskrbel? Ja, skoraj preveč je vsega, da bi se lahko vsega držali. Jaz nimam niti najmanjšega veselja, da bi podpiral

Jezusa! Meni zadostujejo Mojzes in preroki."
29 Nasprotuje Elizabeta: "Janez, nihče, tudi Jezus ne bo poskušal ti odvzeti tvojo vero; če pa ti kar naprej trkaš na tvoje lastno vedenje in hotenje in mišljenje ter spoznanja drugih mečeš v kot sanjarjenja, ti mora biti tudi všeč, če se s teboj zgodi isto. Toda povem ti, kolačnati kruhki so mi več kot dokaz. Še kaj več za sedaj ne potrebujem. Jaz te tudi ne bom nikoli spodbujala, da se v mislih zaposluj z Jezusom, ker je v mojem srcu za Njega prostorček, ki je posvečen."
30 Reče sedaj Sergij: "Tudi jaz, mati Elizabeta sem Jezusa sprejel v svoje srce; On je več kot navaden človek. Danes zjutraj velja moja prva misel moji bolni živali. Ko sem prišel v hlev, je stala tam in zahtevala krmo .Kaj se to pravi, včeraj pred poginom in danes zdrava, to lahko dojame samo tisti katerega doleti! Zato dragi Janez, prosim v bodočnosti nobene besede več proti Jezusu! Velikansko zaupanje poseduje On do Svojega Očeta v nebesih in On rad izpolni Njegove prošnje, ker takšnega zaupanja še nismo doživeli.
31 Kako srečnega me dela vedenje: tudi mi smo vključeni v ljubezen Jezusa, ki živi v Njegovem srcu. En sanjač in fantast ni še nikoli mogel dokončati dejanja, temveč samo besede vrejo preko takšnih ustnic, enako vodnemu potočku in ne moreš kontrolirati, če je srce tudi zraven. Ti se boš pač moral s tem sprijazniti ,da jaz s tvojo materjo govorim o Jezusu in jaz si upam že sedaj trditi, to mi bo postala potreba! Tudi moje oči so to noč bežale pred spanjem; Jezus z jedilnimi krožniki in Njegove sijoče oči so mi to storile! Še nikoli v mojem življenju me niso spreletavali taki občutki, kot včeraj in to noč!"
32 Odgovori Janez: "Torej sta proti meni? Potem bom moral narediti tako kot Jezus in si poiskati samoto in gledati, kako se bom znašel s tem!"
33 "Mirno lahko to storiš, moj sin," odvrne Elizabeta, "eno ti pa zagotovim: Čim bolj boš hotel Jezusa črtati in svojega življenja, toliko bolj se boš moral zaposlovati z Njim.
34 Toda jaz te ne morem razumeti, zakaj ti naenkrat tvoje matere nočeš več razumeti. Je to tako težko, sprejeti ljubezen enega človeka, ki se ne zaposluje samo z majhnimi problemi, temveč celo z največjimi?
35 Če jaz razmislim, kakšna ljubezen, potrpljenje in vztrajnost so potrebni, da si prilastiš takšne moči, ki jih je Bog položil enako semenskemu zrnu v Njega, pridem do tega zaključka: Jezus ve, kaj hoče! In on veruje v uspeh Svojega dela. Mi smo imeli lažje, ker smo se lahko ščitili na pismu in smo se lahko samo naslonili na nauk našega templja. **Jezus pa prinaša nekaj čisto novega! Nekaj kar človek nosi v sebi, toda tega ne pozna.** To je za nas novo, pa vendarle prastaro! Obljuba se pričenja uresničevati: Luč sveti v temo in bo vsem postala svetilka!"

36 “Mati, zakaj me mučiš?” odgovori Janez grenko. ”Jaz ne morem svojega srce prisiliti v nekaj, kar mi ni jasno. Če ti to imenuješ ljubezen, ko sin staršem dela skrbi ali se ogiba hiši, kjer vlada veselje, imenujem jaz to drugače, namreč - samovolja. Mati, dopusti da molčiva, da ostane mir in ti doživiš samo veselje nad menoj.”
37 Sergij molči k vsemu, zdaj pa se obrne k Janezu in reče: ”Janez, to ne bo šlo dobro, molčati o tem, kar hoče privreti iz srca; **kajti česar je srce polno, to vre pri ustih ven.** Jaz bi ti nekaj predlagal: Tvojo mater preseli v moj dom, ti pa greš za nekaj mesecev v tempelj. Vsak čas se lahko vrneš domov, skrb za tvojo mater pa prevzemam jaz. Vajino skupno gospodinjstvo ostane in bo ostalo nespremenjeno, kot bi bilo moje lastno. Ti se boš nekaj naučil, kar ti je še tuje in v tej šoli boš sigurno dozorel za delo za kakšnega si poklican. Tukaj trpiš in izgubljaš, tam pa se boš učil in pridobil. Če prideš nazaj, bo veselje dvakrat tako veliko! Jaz pa bom končno enkrat povrnil ljubezen, ko sem do sedaj sprejemal vedno ljubezen! - Kako misliš ti Elizabeta?¨
38 Ti dragi Sergij, moje skrbi so tudi tvoje skrbi! Vedeti, da bo Janez postal prost in srečen, rada pristanem na ločitev, toda ostati želim v svoji hišici, ker sem zraščena z njo. Če Janez hoče, naj bo tako, če noče je tudi prav! Moje upanje je Jezus.!¨
39 Kratko, vendar odločno spregovori Janez: ”Mati, jaz grem! Boljša je kratka ločitev, kot hoditi drug poleg drugega. Jehova naj mi oprosti, če ne delam prav in naj mi da moč za tisto kar pride!”

7. Janez odide v tempelj, kjer velja: "Molčite in ubogajte" in Samuel mu pomaga

1 Zgodilo se je kot je bilo načrtovano.
2 Duhovnik Jožef je bil presrečen, da je lahko svojega varovanca sam pripeljal v tempelj. In za Janeza se prične novi svet, toda svet, ki mu je bil na spotiko.
3 Že zgodaj navajen samostojnega mišljenja in delovanja, doživi sedaj on ravno nasprotno. Tukaj obstaja samo eden, ki misli in daje navodila visokemu duhovniku ali pri odsotnosti njegovemu namestniku.
4 Tu je spoznal ljudi, ki svojo notranjost držijo zaklenjeno, na zunaj pa nosijo masko. Pogosto kadar je bil sam, reče sam sebi: ”Oče! Tukaj si zdržal vse svoje življenje? Si vedel več kot vsi drugi in si vseeno ostal? Tvoje življenje je moralo biti eno samo darovanje!”
5 Občasno, kadar se je sam s seboj boril, mu je prišlo v spomin, kako drugače se je vendar Jezus boril in se potem vprašal, le kako bi se zdaj obnašal Jezus? Ker je imel ravno sam svoje mišljenje, ga je jezilo, ker je moral tu molčati. Kajti parola se je

glasila: Molčati in poslušati!
6 K nekemu staremu častitljivemu duhovniku ga je vleklo, ki je še poznal njegovega očeta. Temu razodene Janez svojo veliko srčno stisko, ko je postala že skoraj neznosna. V stanovanju tega starega Samuela izbruhne vsa zadržana bolečina čez Janezove ustnice. Samuel, ki ga je bila sama dobrota, posluša od začetka do konca izpoved tega mladeniča in reče: ”Moj mladi brat, kar ti bom sedaj rekel, obdrži za sebe!
7 Na mojem življenju ne leži nič, toda tvoje je dragoceno. Celo življenje služim templju, že za življenja tvojega očeta. Takrat je bil tempelj še drugačen kot danes; strup sveta, vladoželjnost in lakomnost sta od takrat silno narastla. Ja, celo pred umorom se ne plašijo! Ti boš mislil, zakaj pa potem ostajaš v templju?
8 Tako ti povem: Zaradi zla, da ga zadržim in sprijenost preprečujem, ostajam v templju. Tempelj ima tisoč orožij jaz pa samo eno edino in to se imenuje *srčna dobrota.* Pred to dobroto trepetajo in se zadržijo! Kako dolgo, tega ne vem. Če ne delaš z njimi, moraš dokazati zakaj.
9 Tako radi poslušajo moj nasvet in jaz sem tudi zadovoljen, moje življenje podariti Tistemu, ki ga je podaril meni! Za tebe je najbolje, da greš domov k tvoji materi, služi Bogu in ljudem; kajti skozi Njegovo dobroto si postal to, kar si. Zahvali se Mu, ker Njegove dobrote nisi zlorabil!”
10 “Oče Emanuel! Ti si mi vrnil ravnotežje ,toda kako se naj jaz doma obnašam nasproti materi in Sergiju, če bo prišlo do pogovora o Jezusu iz Nazareta? On je spotika in osnova za ločitev!”
11 “Moj ljubi brat! Zakaj tako vihravo? V svojem življenju boš še pogosto doživel brodolom, nikoli v svojem življenju ne boš imel uspeha, če boš mislil, jaz znam in naredim to bolje! Rad in volno daj prostor v svojem srcu, če ima nekdo drugačno mnenje in spoznanje! Resno preizkušaj vse in uporabi samo tisto, kar ti je po volji!
12 Da ti je Jezus in Nazareta spotika, me zelo čudi, kajti, ko je takrat v templju tri dneve kolegij pripeljal do največjega vznemirjenja, sem si jaz najboljše vzel za svojo korist in to je še danes moj del: človekoljubje in človeška dobrota! Ravno Jezus je bil tisti, ki je vodilnim duhovnikom strgal masko z obraza in razkril sramotna dejanja, katera ti ne bi mogel prenesti.
13 Pogosto, zelo pogosto sem mislil na tega dečka in to je čudovito, On ostaja v mojem spominu deček. Kaj koristi, da je vznemirjenje nekaj časa ostalo in je bil Jezus skupno z Jožefovo hišo nadzorovan?
14 Pri Jezusu pa se je razvoj namesto naprej premikal bolj nazaj. Tako je tudi jasno, da je tempelj od približno desetih let naprej postal vedno bolj bujen. Neizmerno me

veseli slišati sedaj nekaj razveseljivega o tem mladem človeku, toda bojim se, kako hitro bo kolegij zvedel o Njegovem napredovanju, bo miru okrog Jezusa konec. Sedaj, ljubi brat, poslušaj moj nasvet, ki prihaja iz očetovskega srca: Postavi se na dobro nogo z Jezusom. Naredi tvoji pobožni materi in tvojemu očetovskemu Sergiju veselje, pridobil boš tisočkratno! Kaj ti ima tempelj še za dati? Nič, čisto nič; če boš nadležen, te bodo poslali kvečjemu v inozemstvo k poganom in nespreobrnjencem. Še si prost in lahko zlahka razrešiš pripadnost k templju. Rad ti bom pomagal in ti zagotovil dober odhod."
15 Reče Janez: "Oče Samuel, tvoje besede razveseljujejo moje srce. Toda na eno veliko vprašanje mi še odgovori, potem bom rad poslušal tvoj nasvet. Kaj misliš o Jezusu iz Nazareta? -- So Njegove ideje sanjarjenje ali, kot kaj naj jih sprejmem?"
16 Odgovori Samuel: "Pridi moj mladenič na moje prsi. Pri odgovoru tega življenjsko važnega vprašanja, ti nočem gledati v oči, temveč misliti, moj ljubeznivi deček Jezus stoji pred menoj. Poslušaj zdaj :Ko sem bil jaz nema priča Njegove modrosti in Njegove moči in On opozori na pogoje, ki se morajo izpolniti pri tem pričakujočem Mesiji in vendar so pri Njem že izpolnjeni, sem jaz vedno gojil upanje: Tale je to!
17 Moje upanje tudi ni postalo slabotnejše, ko so poročila postajala vedno bolj negativna. Mislil sem, to je bil čas cvetenja. On mora dozoreti! Tvoje poročilo o Jezusu mi je dragoceno, kajti jaz verujem Vanj. Njegove ideje niso od Njega, temveč Jehova sam jih je položil vanj in v Njem mirujoči Božji duh poganja te ideje v Njem do popolne zrelosti.
18 Kar si mi rekel o boju borečega Jezusa mi potrjuje moje mnenje. Bil bi čas da ga podpremo. Če boš ostal v hotenju tvojega življenja boš oviral Boga, da bi Zemlji prepustil milostni dar, namreč posrednika med Bogom in človekom in Rešitelja Njegovega ljudstva iz vsega suženjstva. Še več povedati ni dobro. Lahko bi se zgodilo, da se motim. Če pa razmisliš obilico resnic, ki napolnjujejo Njegov Jaz, prideš tako do zaključka: Njega je lahko poslalo samo nebo!
19 Janez, bi lahko dojel mojo srečo, če bi sedaj počivala Jezus na moji desni in ti na moji levi roki! Jaz si to predstavljam, naj bi bilo tako in sem notranje srečen! Zakaj je pravzaprav ta osrečujoči občutek tu? To je dar iz nebes, pri čemer se človek lahko zopet spomni na srečo, da pričakuje tistega, ki je izpolnil pogoje.
19 Kot praviš, se Jezus bori v neprestani vnemi, torej se trudi, da bi pogoje popolnoma izpolnil, da bi v Sebi občutil samo še nebesa! Na tega brata si nevoščljiv in nepravičen, namesto da bi mu prišel nasproti z razumevanjem, si trd?
21 O Janez, ne sodi o templju in njegovih služabnikih, drugače boš sam padel čez vrv, ki si jo pripravil za druge**. Na tem svetu ne sme obstajati ničesar, kar bi**

gledal kot izgubljeno, temveč moraš iskati sredstvo, da bi zdravil in reševal! Ali me lahko razumeš?
22 “Ja moj oče, ”odgovori Janez, ”tebe razumem zelo dobro, kljub temu, da so skoraj iste besede, ki jih Jezus izjavlja, samo govorjene od tebe ne bolijo. Jaz moram Jezusa prositi odpuščanja za marsikaj, ker sem mu v svojem srcu storil veliko krivic.”
23 “To me veseli, moj Janez! Postalo ti bo veliko lažje in dobro, če se boš spravil z mislijo, da je Jezus in Nazareta Poklican in Izvoljen. Poklicanemu pa ravnamo poti, namesto da jih zagrajujemo! Tako boš tudi doživel, ko boš spoznal svoj poziv, da strašno boli, če si oviran pri izvajanju svojih dolžnosti, še bolj boleče pa je to, če te lastni prijatelji ali zaupniki ne razumejo ali te izdajajo. Hodi po svoji poti, toda z Bogom! Tvoje bistvo naj bo dobrota, potem bo v tebi svetlo in jasno! Sprejmi tako moj blagoslov, on naj ti bo moč in luč! Amen.”
24 Oba se ločita in Janez se razreši s pomočjo Samuela od templja.

8. Zopet doma, predlog za poroko

1 Zopet doma, Elizabeta svojega sina ne spozna več, nobenega ugovora, samo predanost je ugotovila. Tudi Sergij je bil prizadet od Janezove posebnosti. Teh nekaj mesecev ga je naredilo za moža.
2 Elizabeta boleha, zato je bil Janez plašen in zaskrbljen. Jasno mu je bilo, če gre mati od njega, izgubi oporo; kajti njegove notranje borbe ga včasih vržejo iz ravnotežja, toda mati ga vselej hitro spravi v red.
3 Tudi Sergij vidi Janeza, da se težko bori, ne more pa pomagati, ker mu manjkajo izkušnje in pravo Božje življenje. Tako gre življenje dalje svojo pot s svojimi pripetljaji.
4 Duhovnik Asur še vedno ne more prenesti tega, da mu Janez ne izkazuje pričakovano spoštovanje in pozornost in biča Janeza z ostrimi besedami in zahteva odpuščanje. Janez zopet postane besen in pokaže duhovniku vrata, ker da je služabnik Baala in ne Jehove.
5 Na ta prepir naleti Sergij in lahko pomirjevalno poseže vmes.
6 Od tega dne naprej ostaja Janez redkobeseden (nedostopen). Mirno skrbi kot po navadi za vse, toda neka čudna slabost živi v njem. Ogiba se matere in Sergija, je trd proti sebi in trd do drugih.
7 Pogosto vodi dolge samogovore in išče notranje razrvan (zmečkan, zlomljen) tolažbo v molitvi.
8 Elizabeta in Sergij sta zaskrbljena in se posvetujeta, kaj bi bilo potrebno narediti. Misel, da bi se ozrla po kakšni pomočnici je bila vedno močnejša, dokler se Sergij končno ne odloči, da bo pripeljal v svojo hišo neko oddaljeno mlado sorodnico. To se

zgodi in čisto slučajno naj bi se mlada človeka spoznala.
9 Toda Janez se sedaj še bolj ogiba hiše svojega očetovskega dobrotnika.
10 Nek *Sabat* preskrbi Sergij s svojo nečakinjo nekaj za Elizabeto. Janez je bil prisoten. Zanj je bil greh na *Sabat* nekaj delati. In ne more molčati.
11 Mlado dekle dolgo zre v Janeza, nato pa reče: ¨Janez bi lahko imel prav, po moji vednosti pa nas Bog ne bo kaznoval, ker to ja ni bila nobena pregreha, temveč je zaželeno dobro. Bog, ta večna dobrota, lahko želi (hoče) samo dobro! Če bi Bog hotel dobroto kaznovati, potem bi se postavil na tla, na katerih stoji sedaj Janez, tega pa jaz ne morem verjeti."
12 Elizabeta pogladi dekle po laseh in reče: "Otrok, tvoje besede so prave in izlite iz predanega srca, toda Janez ima tudi prav, ker on išče opravičilo samo v izpolnjevanju zakona. On hodi po težki poti, medtem ko je tvoja sončna in lahka. Varuj to tvojo vero in ponovno pridi!"
13 Eliza: "Kako rada pridem k tebi, toda Janez ne sme tako temno gledati, drugače me je strah pred njim."
14 Janez odide ven in pride zopet, ko sta onadva že odšla. Mati Elizabeta je bila žalostna; ona misli na Marijo, ki tudi trpi zavoljo njenega sina. Toda Janez noče nič videti, to ga naradi še bolj trdega.
15 Nekega dne pride Eliza zopet. Janez jo vidi prihajati in odide k nekemu sosedu, da bi mu pomagal in ob sončnem zahodu pide zopet.
16 bElizabeta mu reče: "Janez, Eliza je bila tu, ja imam pravo veselje na njej in mislim, da te ljubi in bi mi rada postala hčerka; kaj misliš o tem, ali pa si že morda razmišljal?"
17 Mračno pogleda Janez proti tlom in reče: "Ja mama, premišljal sem že pogosto; ko vsaj ne bi več prišla, njeno sončno bitje mi povzroča bolečino! Jaz tega ne morem gledati, kako ima ona o sprijenosti drugih še opravičljive besede. Mene enostavno odbija, kako je ona brez ozira na osebo do vseh enako dobra. Samo za mene nima nobene besede opravičila ali celo razumevanja.
18 Sprejmi jo vendar kot hčerko, kajti jaz čutim to, da dolgo ne bom več zdržal tega stanja in moral te bom zopet zapustiti. Na kakšno poroko ne bom nikoli mislil, jaz nisem ustvarjen za zakonskega moža.
19 Pred menoj ležijo drugi cilji, greh hočem premagati in ostati neoporečen pred postavo in preroki. Zato je bolje, če ostanem neoženjen."
20 Reče Elizabeta: "Moj sin, ti to razumeš kot da bi moral piti pelin in žolč. Namesto da bi odkrito govoril s svojo materjo, hodiš svojo pot in pripravljaš mojemu srcu skrbi in žalost.

21 Ali ne veš, da so deljene skrbi samo polovične skrbi? To je prav, da imaš pred očmi trden cilj in dobro je, da hočeš nekaj izpolniti, kar ni še nikomur uspelo, toda moj Janez, vse leži na Božjem blagoslovu in ena mati da svojo srčno kri za svojega otroka! Zato bodi odkrit, bodi ponižen in tvoja pot bo lažja in tvoja duša bolj vesela.
22 Glej, Jezus išče razumevanje za izpolnitev Svojih idej, kaj pa ti delaš? - Mi ti prinašamo razumevanje nasproti, ti pa se nas ogibaš. Ti si ravno nasprotno od Njega.
23 Kako bi bilo, če bi romal v Nazaret in tam ostal nekaj dni? Ali nimata oba en cilj? Ali se ne bi mogel pri Njem dopolniti! Premisli si to enkrat in ne pozabi tvojo mater, ki živi za tebe!"
24 "Mati, jaz sem tvoj dolžnik," odvrne Janez, "jaz vem, bilo bi bolje, biti odkrit, toda v meni leži cel hrib nasprotij, jaz želim in ne morem, kakor bi jaz hotel, jaz sem še nesposoben, meni manjka moč obvladovanja.
25 Kjer zmoreš ti ljubiti, je v meni še odpor. Vsaka nepravičnost zaneti v meni vihar; jaz vem da to ni prav, toda jaz se tega ne morem ubraniti, če v meni nastopi. Imej potrpljenje, mogoče mi še uspe.
26 V Nazaret ne bom šel, kajti jaz ne morem iti z Jezusom, ki se želi postaviti nad vsako postavo (zakon) in hoče biti pomočnik vsemu svetu."
27 Smehljaje odgovori sedaj Elizabeta: "Janez, ti si zašel v slepo ulico in ne boš tako lahko prišel iz nje! To potrjuje, kako ti Jezusovo poslanstvo sprejemaš in gledaš.
28 To v nobenem slučaju ni pravilno, kako ti Jezusa razsojaš. Kakor Ga jaz razumem, bo On postavo do zadnjega izpolnil, da ne bo mogel nihče reči: Tu si ostal dolžan.
29 To je pa tisto lepo in dobro na Njem, da je On odkrit in svojim pripadnikom kratko in jedrnato pojasni Svoje prizadevanje in borbe. Kaj drugega nikoli ne dela, zato si mu ni treba očitati. Delaj kot On, potem bo to že pravilno!"
30 V prihodnosti postane Janez bolj prost. Tako vladata mir in veselje v Elizabetini hiši.
31 Nekega dne pride sel in prinese paket od očeta Samuela. Bilo je to volilo za Janeza, ki ga je vzljubil kot svojega sina.
32 Odšel je domov k svojim očetom. Janez študira liste, bilo je priznanje (izpoved) za pričakovanega Mesija.
33 Kar je našel mu je bilo za kažipot. On išče in raziskuje zdaj po podatkih Samuela v pismu in najde tako veliko, da odide k duhovniku Jožefu in se da poučiti v danih primerih iz pisma. Toda čisto zadovoljen pa še ne more biti. V njem je bila in ostala neka vrzel; niti duhovnik niti njegova mati mu ne moreta dati prave pomoči.

9. V tistih dneh je bil on (Janez) poklican k Jezusu na njemu še nepoznane gorske višine. V sanjah z duhom očeta Zacharija

1 Mati je bila resno zaskrbljena, ker on še nikoli ni bil odsoten brez njenega vedenja. Ko pa je zopet prišel domov je rekel samo:
2 “Bil sem pri Jezusu! Pusti me, da se najprej naspim, meni je vse tako megleno in skrivnostno, jaz moram priti najprej na jasno!”
3 Brez da bi zaužil kakšen grižljaj, gre k počitku in spi, ne da bi se prebudil, eno celo noč in en dan.
4 Mati ga opazuje, ko se ravno prebudi. On zahteva hrano in pijačo.
5 V njem je bilo vse kot spremenjeno, kajti sedaj mu je bilo jasno, kje je bil in kaj je doživel v svojem dolgem spanju. Ko se je nasitil, je lahko pripovedoval o vsem in svoji materi opisoval natančno vse podrobnosti, kaj je doživel z Jezusom in potem še sanje.
6 “Pomisli mati,” prične zopet svoje opisovanje, ”bil sem na neki visoki (gori) hribu. Kamor koli seže oko se vidi prelep, čudovit razgled.
7 Eno meni popolnoma neznano mesto leži lepo razširjeno v dolini in hiše s svojimi bleščečimi okni zrcalijo spet tisočkratno. Ko sem tako opazoval lepe in vendar tuje podobe, se me nekaj dotakne na levi strani rame. Obrnil sem se in zagledal mojega očeta. Vedel sem, to je moj oče, kljub temu, da ga nisem spoznal. Neko razposajeno veselje je v meni.
8 Tedaj pa reče on meni: ”Janez, poglej to deželo, dano od Boga, tukaj se lahko vse veseli, toda v njej lahko prebiva samo tisti, ki si je voljo Boga prilastil. Tam bolj daleč zadaj je še več mest, ki naj bi prav tako služili za osrečitev zvestih otroških src. Toda pomisli :nič ni zasluženega, temveč vse milosti polna sreča, ker Bog Svoje srce pusti voditi samo od ljubezni.
9 Nekoč je On rekel Abrahamu: ¨Pojdi iz te dežele tvojih očetov in tvojega prijateljstva v deželo, ki ti jo hočem pokazati in jo tebi in tvojim podariti!¨
10 Tebi pa rečem jaz:¨ Pojdi notri v deželo svojih očetov in oznani prihajajoče Božje kraljestvo, kjer bo (majhno) najmanjše dvignjeno do največjega in veliko do majhnega.
11 Že dolgo je luč postala zmagovalka nad temo in mi se kopamo v potokih luči, ki sega sem preko v kraljestvo nevidnih in čakamo na dan, ko bo Bog Sam dal spričevalo vsemu svetu in vsem nevidnim:
12 “To je moj Sin, nad katerim imam veliko veselje!”
13 Ti pa pomisli, pred teboj življenje, za teboj smrt!”

14 Hotel sem nekaj odvrniti, tedaj pa čutim njegovo blagoslavljajočo roko in ostal sem sam.
15 Tedaj je bila tudi lepota odvzeta in počutil sem se osamljenega. Tako sem z očmi iskal pot, ki bi vodila navzdol, toda nobene nisem videl.
16 Pričel sem jo iskati, toda bilo je zaman. Tako se vprašam :Ja, kako sem pravzaprav prišel gor?« Toda odgovor je izostal.
17 Kaj je bila zdaj vsa lepota? Kaj mi je bil zdaj moj oče? Nič več! Kajti bil sem ujetnik gore in kjerkoli sem ob robu pogledal navzdol, so bili nepremostljivi prepadi in globeli, toda nobene poti za sestop. Ko sem tedaj moje brezuspešno iskanje opustil in ponovno sedel, vidim kot v veliki, veliki daljavi mojega brata Jezusa in slišim besede: »Janez, če bi ostal tukaj, se midva ne bi nikoli več ločila!«
18 Tako sem se prebudil in sem vesel, da so bile to vendarle samo sanje."
19 Reče Elizabeta: "Božja pota so čudovita in Njegova vodenja nadvse sijajna. Janez, misli na to, kaj jaz, tvoja mati vedno upam in hrepenim: vedeti, da si v službi večnega Boga in Gospoda. Vse naj bo pozabljeno, kar leži za nama, kajti pred nama stoji Bog in čaka - in čaka!"
20 "Na kaj Bog sedaj še čaka? Ali moja vnema, vsa moja volja in prizadevanja niso bila še nič? Kaj naj še naredim?"
21 "Zgraditi pot proti višini," odgovori Elizabeta, "da bo lahko postala višina vsem, vsem ljudem okrepčilo, veselje in sreča, ki se je ne plašijo, da bi dosegli vrh višine!"
22 "Mati, zdaj mi postaja zopet nerazumljivo, jaz si tvojih besed ne znam razložiti!"
23 "To ti verjamem Janez, ker imaš vedno samo sedanjost pred očmi in se nikoli nočeš zgrabiti z bodočnostjo. Kar za tebe ni z roko oprijemljivo, za tebe ne obstaja in zavržeš v znanje fantazije.
24 Toda v tvojem svetu bo postalo mračno, če bo to, kar ti označuješ kot fantazijo, postala resničnost, še več ti pa ne zmorem povedati.
25Tako pusti mati svojega sina samega.

10. Smrt Elizabete

1 V prihodnjih dneh postane Janez bolj živahen, pismo in Samuelovo zapuščino pogosteje uporablja in Sergij sliši marsikaj, česar ne razume.
2 V tistem času en dogodek globoko pretrese Janeza. Elizabeta zboli in jo prične zebsti. Janez se z vso srčno ljubeznijo trudi okrog matere dan in noč.
3 Neki svetel lesk je bil v njenih očeh in če hoče Janez nekaj povedati, reče ona: "Molči, otrok. Bog govori s prijetno govorico."
4 Tudi Sergij naredi, kar zmore, toda življenja ni bilo mogoče zadržati

5 Nekega jutra, kratko po sončnem vzhodu se pusti Elizabeta prinesti k oknu in gleda tako dolgo, kot zmore v izžarevajočo luč (svetlobo) iz sonca in reče. ”Tako mi je, kot bi mi žarki kazali pot do izvira luči in Jezus stoji v soncu in maha. Sonce izgine, toda Jezus je svetlejši!--Jezus, jaz prihajam! Jezus, jaz prihajam!”
5 S temi besedami ona odide v kraljestvo njenega hrepenenja in njene ljubezni.--
6 Janez je bil čisto pretresen. Kljub temu, da je računal s tem, je prišlo vseeno preveč nenadoma.
7 Tiho vztraja v molitvi - in končno reče: ”Mati! Ko bi bil jaz vendar tako na cilju, kot si ti, potem mi ne bi bilo treba žalovati za teboj, kajti ti si dosegla kar tisočkrat tisoči ne dosežejo!”

11. Brez matere notranji boj vodi k zmagi

1 Sedaj je samotno okrog Janeza.
2 Mati manjka. Sam si ne želi ostati. Tako se preseli k Sergiju.
3 Duhovniki hočejo vseskozi, naj odide v tempelj, toda z rokami in nogami se on temu upira.
4 Pri Sergiju on zopet ozdravi in postane bolj vesel. Preučevanje pisem mu pomaga premagati bolečino. Čez dan vneto dela, ponoči se vadi v molitvi in v blagoslavljanju po judovskem obredu. S silo hoče zamujeno nadomestiti in se posti zdaj dvakratno.
5 V njem je bilo prizadevanje po Božjem in Duhovnem. Skozi svojo neprestano borbo s samim seboj in njegovo gledanje v svoj notranji svet se mu tudi notranje videnje kdaj pa kdaj odpre in doživi zdaj, po njegovem dušnem razpoloženju žalost in lepoto.
6 Kar mu je zaklicano in pokazano si razlaga po svojih merilih. Tako pride znova v notranjo borbo s samim seboj.
7 S Sergijem ali kakšnim duhovnikom govoriti o tem, si ne upa več, da ne bi svojo notranjost zapletel v še večje borbe.
8 Tako mu ostaja samo še molitev.

12. Posvetitev od juda Elima! - Začetek pridiganja

1 Pretečejo meseci, toda kakšnega napredovanja ni bilo. Nezadovoljen z uspehom, obišče višino (goro) kjer je imel resne pogovore z Jezusom.
2 Nič misliti, nič hoteti, se on ne plaši truda, dokler ni gori. Ko prispe do tja, počiva od utrudljive poti in išče mir in sigurnost. Čimbolj hrepenenje pograbi prostor miru, toliko nemirnejši postaja.
3 Zdaj se spomni, da je Jezus čakal tu gori na njega. Trije dnevi - dolga doba, toda

čakati hočem na neko znamenje, da bom napolnjen z gotovostjo, kajti sedaj stojim na razpotju.
4 Tako mine en dan in ena noč. V molitvi, ko se bori za moč in vztrajnost postane v njem in okrog njega mirneje. S svojo voljo prežene lakoto, ki se že močno oglaša in misli na Jezusa, ki tudi ni mogel ničesar zaužiti na tej višini.
5 Tedaj se mu prikaže njegova mati ogrnjena v sijoči obleki in reče z nežnim in ljubkim glasom: ”Janez! Še ni nobene poti proti višini, vendar hrepenenje upajočih je postalo velikansko. Zakaj se obotavljaš in se pustiš opominjati? Odpri na široko velika in majhna vrata, da bo lahko vstopil Gospod Gospostva! Vstani, kajti skozi tebe naj postane razodeto, da bo On sijajni, postal Jagnje, ki grehe sveta jemlje na sebe, da bo s tem poplačano vse prekletstvo!”
6 En blagoslov, en migljaj - in počasi izgine videnje (vizija), toda besede ostanejo. Kot žareče črke svetijo v njegovi duši: “Skozi tebe naj bo razodeto, da bo On sijajni postal Jagnje.¨
7 ¨Potrebujem še drugo pričevanje,¨ reče sam sebi? ¨Ne, to zadostuje! Gospod, pokaži mi pot, moje življenje je sedaj tvoje!¨
8 S temi besedami se Janez poda na pot nazaj.
9 Če je bila na začetku utrudljiva, je zdaj lažja in po nekaj urah doseže neko pristavo.
10 Skromno poprosi tu za okrepčilo, ki mu je bilo dano. Neizmerno dobro mu dene ta ljubezen, tudi besede posestnika so bile tako dobro namerne, da on ne more drugače, kot da izprazni svoje srce in temu tujemu človeku razodene vse svoje hrepenenje, prizadevanje in voljo. Ta sicer starejši veren Jud, ki je bil izkušen v besedi in pismu, razloži Janezu na svoj način pojasnilo o pričakovanem Mesiju.
11 “Če pride On, potem je lahko samo sedanji čas tisti pravi (čas)! Kajti pritiski navzven od Rimljanov, poganov in pritiski od znotraj od templarjev.
12 Ta tvoj opisani Jezus iz Nazareta lahko ima (nadarjenost) zmožnost, da bi navzven in navznoter prinesel rešitev in osvoboditev, toda manjkalo bo sredstvo za Njegovo podpiranje.
13 Bogataš drži z Rimljani, ne potrebuje nobenega osvoboditelja, siromak pa nima nobenega sredstva.”
14 Janez resno pogleda starega Juda in reče: ”Jezusa poznam premalo, da bi ti lahko dal prav! Toda jaz veliko bolj verujem, da Jezus svoje poslanstvo in Misijo drugače dojema!
15 S posvetnimi stvarmi se bo manj ukvarjal; po Izaiju lahko Njegove naloge ležijo samo v tem, Izraelski narod iz noči in greha pripeljati do luči in življenja! In On za to ne potrebuje nobenega drugega sredstva, kot tisto, ki mu ga je Bog položil v Njegovo

notranjost. To so bil Njegove lastne besede."
16 Odgovori sedaj stari Elim: "Mladi prijatelj! Naj bo to kakor hoče, na vsak način ne smeš iz tvojega vedenja in tvojih darov delati nobenih skrivnosti več!
17 Čas je tu, da se svet opozori na čas v katerem živimo! Kajti Jehova, večni ne stori ničesar brez pomembnega temelja. Mogoče postavlja On vse svoje upanje na tega mladega Nazarečana.
18 Za nas ne bi bilo zaman, če bi bil On poklican, da bi prevzeli nekaj udeležbe na Njem in na stiskah naših soljudi.
19 Išči si enako misleče in pridi k meni na moje posestvo, vedno se bo našlo toliko, da ne bo nihče lačen. In potem greste ven na deželo in oznanjajte veliki čas, ki nam ga Bog pusti spoznavati in kateri nam prinaša Rešitelja!"
20 "Ljubi stari Elim, smem prehiteti duhovnike? In smem moje vedenje in spoznanje oznanjati drugim? Jaz vendar nisem iz rodu Levi, četudi je bil moj oče visoki duhovnik« reče sedaj Janez.
21 "Prav zato, mladi prijatelj!" odvrne stari, "si direktno zadolžen, tvoje prilaščeno vedenje in tvoje doživetje prenesti v ves svet, ker je tempelj in njegovi služabniki samo še oznanjevalec besede, toda ne varuhi in straža duha. Ti poznaš tempelj in poznaš Jezusa, ti poznaš voljo obeh in prizadevanja in --- pa še vprašuješ?
22 Oh, da jaz nisem spoznal Jezusa! Jaz bi hotel odstraniti vsak kamen, ki ovira Njegovo nogo. Moje največje hrepenenje je, doživeti čas, ki bo prinesel Mesijo, tega Rešitelja!"
23 Odgovori Janez: "Kaj pa, če Jezus le ni tisti, kateremu velja tvoje upanje? Ali ni to izgubljeni trud in brezkoristno zapravljanje časa, če Jezus le ne bo prinesel Rešitve?"
24 Reče Elim: "Kaj te to skrbi, če bo Jezus razočaral in upravljaj svojo službo, ki ti jo je dal Jehova. Verjemi meni, staremu možu, jaz sem bogat z izkušnjami in razočaranja so naredila moje srce trdno.
25 Obstaja samo ena naloga, ki jo je treba izpolniti in ta se glasi: Spoznano Božjo voljo si popolnoma prilastiti, da se notranji duh lahko združi z Božjim duhom. Kjer manjka vera v uspeh, se cilj umika vedno bolj nazaj in izgubljeno se redko zopet povrne. Ti tožiš o izgubljenem času in nekoristnem trudu? Kako pa bi stal tukaj, če bi dragocen čas brezkoristno zapravil?
26 Bi lahko vztrajal pred očmi Gospoda in pred pogledi Mesije?
27 Vstani in se opaši z Gospodovim mečem, bodi nosilec orožja temu hrepeneče pričakovanemu Mesiju in Bog bo s teboj!"
28 Te ognjevito izgovorjene besede store, da Janez prisluhne. Tako reče on: "Elim, povej kdo govori iz tebe? Čisto drugače zvenijo sedaj tvoje besede!"

29 “Moj sin! Verjemi mi, iz mene govorita hrepenenje in žalost.
30 Kdor je videl in občutil žalost in stiske drugih spoznal za svoje, pozna samo še eno hrepenenje: Pomagati! Pomagati! Pomagati! Pomoč pa prihaja samo od Gospoda in od tistega, ki bo poslan od zgoraj za pomoč!
31 Pomagaš pomočniku, pomagaš odpravljati stisko in žalost; če pa oviraš Pričakovanega, stojiš tako na strani tistih, ki stisko in žalost prinašajo nad deželo in ljudstvo.
32 Zato, prebudi se in spoznaj čas, ko Gospod obiskuje Svoje ljudstvo doma in na novo oznanja Svojo ljubezen! Tako naj bo Gospodova beseda tvoje orožje in zaupanje v sveta dejanja tvoje moči!
33 Bog s teboj in prihajajočim Mesijem! Amen.”
34 Drugi domači so bili globoko pretreseni od besed njihovega hišnega očeta. To je bilo za njih neko sveto dejanje, za Janeza pa posvečenje.
35 Globoko pretresen ponudi staremu Elimu roko in reče: ”Oče Elim, že leta z vnemo iščem to za mene odrešilno besedo. Kako bi se moja mati veselila, če bi lahko gledala v mojo notranjost. Zdaj je nastopila ura, ko bom lahko zakorakal k svobodnim dejanjem!
36 O Bog, Ti zaščitnik Izraelov, dopusti mi to Tvoje meni namenjeno delo izpolniti čisto po Tvoji zapovedi! Ti pa, oče Elim, blagoslovi me iz duha tvojega verovanja, tvoje moči in ljubezni!”
37 Janez poklekne pred starcem na tla, ta pa dvigne svoji roki proti nebu in reče: ”Gospod in Bog in Stvarnik nebes in Zemlje!
38 Polni hrepenenja kličemo k Tebi v tej važni in posvečeni uri, da ti izročimo priznanje o naši ljubezni do Tebe!
39 Da pa bi te znali pravilno ljubiti, potrebujemo Tvojega duha, Tvojo moč in Tvoj blagoslov!
40 Mi te prosimo, stopi v našo sredino, čeprav nevidno našim očem, vendar dopusti, da Te naša srca okusijo in občutijo, da ne bomo mi temveč, da si Ti darovalec vse moči in vsega blagoslova!
41 Tako sprejmi sedaj Janez, to pričevanje iz mene: Bog te je posvetil, kot predhodnika in pripravljavca poti za Tistega, ki stoji neskončnokrat višje kot mi - in združen z Bogom - hoče pričeti Svoje delo.
42 Spoznaj pravilno! On je Gospod in mi smo Njegovi služabniki. On je luč in mi smo Njegovi žarki.
43 Pojdi v Njegovo delo, da bo blagoslov prišel vsem v dobro!--
44 Tako se naj zgodi, po tvoji besedi, o Gospod in Bog, tvoja edina sveta volja!

Amen.”
45 Janez se dvigne in reče: ¨O kakšen blagoslov, kakšna moč! Zdaj se mi ni treba več plašiti in skrbeti, da bom storil krivico. Bog je moja zaščita in moj porok. Toda sedaj mi dovolite, da se poslovim, drugače ne bom dosegel svojega cilja.”
46 Do vrat spremlja Elim Janeza, odpre in reče: ”Tako odpri Gospodu vrata, kot sem jaz zdaj tebi odprl in ti pokazal pot k tvojim ubogim zablodelim bratom, da bo On lahko prišel k vsem tistim, ki jih moraš poučiti o Njegovem prihodu. Bog s teboj, Bog s teboj!”
47 Poln veselja in z neko njemu nepoznano vnemo v srcu hiti Janez zdaj s hitrimi koraki proti kraju, kjer stanuje Sergij. Ob sončnem zahodu je bil tam.
48 “Sergij, moj dobri Sergij, veseli se z menoj! Jaz sem premagal in zdaj poznam svojo pot! S temi besedami navali on formalno na Sergija. Kaj vse sem od včeraj doživel. Sedaj je jasno, Bog me potrebuje in je mojo voljo videl in sprejel. Čas je tu in nobene ure ne smem več izgubiti.”
49 “To je prav,” odgovori Sergij, ”toda kako je prišlo do tega, da si tako prepričan. Dopusti mi, da bom tudi jaz udeležen na tvojem veselju, da te bom tudi jaz lahko blagoslovil, blagoslovil za tvoje delo za Gospoda.”
50 Zdaj Janez izčrpno poroča. Sergij je bil od teh besed globoko pretresen in v njegovem srcu je vladalo veliko veselje.
51 Tako reče ganjeno: ”O Janez, kako je moral Bog trpeti, da smo tako dolgo hodili mimo resnice!
52 In kako veliko mora biti Njegovo veselje!
53 Misli vedno na to; kajti kar prične Bog, naj vsem ljudem služi za zveličanje.
54 Danes si še sam, jutri pa jih je lahko že deset in v enem mesecu sto, ki jih bodo njihove roke in noge premikale za Jezusa, tega prihajajočega Mesija.
55 O Ti moj Bog in Gospod, kako se Ti zahvaljujem za to uro, ki mi je dala zagotovilo, da Jezus, Tvoj izvoljeni ne stoji več sam!
56 Sedaj pa rad odidem iz te zemlje, kajti moje oči so videle Tistega, katerega si Ti pripravil za zveličanje vseh duš.
57 Tako daj tvojemu hlapcu Janezu pravo delovno moč, pravo voljo in Tvoj božji blagoslov! Amen.”
58 Sedaj skrbi Sergij za svojega varovanca kot mati in sam pripravi njegovo ležišče, ki ga prej blagoslovi.
59 Z zgodnjim jutrom se Janez poslovi poln veselja in obišče grob svoje matere.
60 “Kot sem vzel slovo od tvojega telesa moja mati, tako jemljem slovo od preteklosti! Pred menoj življenje, za menoj smrt. Življenje sem sprejel! Življenje

hočem darovati! To naj bo moja zahvala in moja volja!”
61 Kmalu hiti v mesto, zdaj je šola, povsod oznanjajoč velik dogodek: nebeško kraljestvo se je približalo. Templarjem in duhovnikom pokaže njihovo napačno delo in početje in svetuje kesanje in spremembo njihovega bistva in povsod obudi zanimanje za prihajajoče zveličanje njihovih duš.
62 Tako postaja vedno bolj siguren v nastopu in obrambi, ker ga po vseh krajih duhovniki radi odpravljajo.
63 Trume poslušalcev naraščajo. Tako vidi potrebo vabiti učence, ki bi enako njemu oznanjali prihod nebes.
64 Pri vsej vnemi vseeno ni prav zadovoljen z uspehom. Čeprav se poslušalci skrušeno trkajo po prsih in spoznavajo veliko resnico, manjka pravo zadovoljstvo. Tako si išče samotne kraje in vodi s svojimi učenci strogo mučeniško življenje, da bi pospešil uspeh. Najpreprostejša obleka, hrana in pijača mu je bilo dovolj dobro, nič ga ni moglo očarati, svet je bil za njega veliko zlo, kar se po njegovem mnenju lahko odstrani samo z najstrožjimi sredstvi!
65 Tako je vihtel bič in postal neobrzdan nasprotnik templja, toda tudi prijatelj zasužnjenih.
66 Končno ima uspeh, ta vroče zaželeni: V sebi sliši Božji glas, ki mu da navodila in nauke. Njegovo življenje se oblikuje zdaj čisto po navodilih njegovega notranjega glasu in on postane zaradi tega še strožji nasprotnik templja in zagovornik prihajajočega Zveličarja.
67 Glas mu reče naj gre v puščavo, da bi v Jordanu krščeval in v vsem bil še strožji s seboj, da duhovniki in leviti ne bi imeli vzroka triumfirati nad njim.
68 Ta glas naredi iz njega pravega glasnika za prihajajočega Zveličarja, kajti on govori z neko sigurnostjo o tistem, ki je bil tu prej kot Abraham in ga naredi za pridigarja v puščavi.

Vse nadaljnje pa stoji zapisano od evangelistov in je na novo razodeto od Gospoda skozi Jakoba Lorberja!

Prevedla: Sara Pavlič